

**ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ
ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΛΟΥΚΑ
(και Κυριακές πρό
της Χριστου
Γεννήσεως,
μετά ...και πρό
των Φώτων, μετά...)**

Κυριακή Α' Λουκά (Λουκ. 5,1-11) « μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζωγρῶν. καὶ καταγαγόντες τὰ πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν, ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ». **(+ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ, Η κλήση των μαθητων, «δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων» (Ματθ. 4,19)).**

Στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα ο Χριστός προσκαλεί τους μαθητές να Τον ακολουθήσουν. Τι σημαίνει «κλήσι»; «Κλησι» σημαίνει «κάλεσμα», σημαίνει «πρόσκλησι», σημαίνει «κάλεσμα κάποιου για να αναλάβει ένα ορισμένο έργο».

Καλει ο Θεός, στην Παλαιά Διαθήκη, τον Αβραάμ «ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου καὶ δεῦρο εἰς τὴν γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω» καὶ ο Αβραάμ «ἐπορεύθη καθάπερ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος» (Γεν. 12). Καλει ο Θεός τον Μωυση για να ελευθερώση τον λαό Του: «Μωυσῆ, Μωυσῆ» Καὶ ο Μωυσῆς διστάζει στην αρχή: «Ποιος εἰμαι ἐγώ, για να πάω στον Φαραώ, και να βγάλω τους γιους Ισραήλ ἀπὸ την Αἴγυπτο;» (εξ. 3)· καλει τον Ησαΐα λέγοντάς του «τίνα ἀποστείλω, καὶ τίς πορεύσεται πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον;» καὶ ο Ησαΐας ἀπαντα «ἰδοὺ ἐγώ εἰμι· ἀπόστειλόν με» (Ης. 6).

Καλει ο Χριστός, στην Καινή Διαθήκη, απλούς ανθρώπους της Παλαιστίνης για να γίνουν Μαθητές Του και Απόστολοί Του. καλει ο Χριστός όλους τους ανθρώπους, μέσω των Μαθητων Του να γίνουν μέλη της Εκκλησίας Του· καλει και όλους εμας ο Χριστός, αφού είμαστε βαπτισμένοι και ενεργά μέλη της Εκκλησίας Του, να γίνουμε Άγιοι.

Δεν ζητάει ο Θεός από όλους τους ανθρώπους να εκτελέσουν το ίδιο έργο μέσα στην Εκκλησία Του. Άλλωστε όπως στον ανθρώπινο οργανισμό υπάρχουν διάφορα όργανα με την δική του λειτουργία το καθένα, έτσι και στην Εκκλησία όλοι είναι μέλη του ενός σώματος και υπάρχει αλληλεξάρτησι και αλληλοβοήθεια. Όμως, περιμένει από όλους μας να προσδεύσουμε στην πνευματική ζωή και να τον πλησιάσουμε όσο γίνεται περισσότερο. Είναι ζηλωτής ο Θεός, τα θέλει όλα από εμας, και εμας τους ίδιους. Τότε και το έργο μας μέσα στην Εκκλησία θα έχη φως και θα μεταλαμπαδεύεται και στο περιβάλλον μας.

Η Εκκλησία είναι μία λατρευτική κοινότητα. Λατρεύουμε τον αληθινό Θεό, αγαπάμε τον Θεό και τον πλησίον μας, ενωνόμαστε με τον Θεό και τους αδελφούς μας, θεραπευόμαστε από τις αρρώστιες κυρίως της ψυχής, χαιρόμαστε που ο Θεός μας κάνει την χάρη να γίνουμε παιδιά Του και να φωνάζει μέσα μας το Άγιο Πνευμα «Αββα, ο Πατήρ».

Είναι μεγάλη υπόθεση να έχουμε τον Θεό Πατέρα. Στις ημέρες μας, λόγω των διαζυγίων και των οικογενειακών προβλημάτων, πολλοί άνθρωποι έχουν πρόβλημα με τον βιολογικό τους πατέρα και είναι δύσκολο να πουνε και το «Πάτερ ημών». Η δυσκολία επί της γης μεταφέρεται και στην σχέση μας με τον Ουράνιο Πατέρα. Έτσι μερικοί καταφεύγουν στην απρόσωπη θεότητα των ανατολικών θρησκειών (που λειτουργεί ως ψυχοναρκωτικό), άλλοι στον σαδιστή θεό του ισλάμ (για να ικανοποιήσουν την επιθυμία τους για δόξα, πλούτη, ηδονές) και άλλοι αναζητούν το νόημα της ζωής στις ηδονές αυτού του κόσμου, που λειτουργούν και αυτές ως ναρκωτικά.

Αλλά η ψυχή του ανθρώπου είναι έτσι κατασκευασμένη ώστε να μην ικανοποιείται από ψεύτικες θρησκείες ή από τις ηδονές αυτού του κόσμου. Η ψυχή μας ζητα το απόλυτο και το απόλυτο μόνο ο Χριστός μπορεί να μας το δώσει.

Ας ανταποκριθούμε κι εμείς στο προσωπικό κάλεσμα που μας κάνει ο Θεός, ώστε αφού καθαρίσουμε τον εαυτό μας από τα πάθη, να γίνουμε κι εμείς κατά τον δυνατόν ψαράδες ανθρώπων. Ο Χριστός μπορεί να μας θεραπεύση, μπορεί να μας καταστήση φως για τους συνανθρώπους μας που βρίσκονται στο σκοτάδι των

παθών και της άγνοιας της Αλήθειας, μπορεί να μας κάνει μικρούς προφητες, δηλαδή να λέμε τον Λόγο του Θεου στους γύρω μας.

Βέβαια, δεν γινόμαστε αυτόκλητοι προφητες, ούτε παριστάνουμε τον δάσκαλο στους άλλους, ούτε τον σωτήρα τους, όπως κάνουν π.χ. οι αιρετικοί προτεστάντες, αλλά έχουμε υπ'όψιν αυτό που λέει ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος: «Καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον, εἶτα καθᾶραι... ἐγγίσει Θεῷ, καί προσαγαγεῖν ἄλλους · ἁγιασθῆναι, καί ἁγιάσαι...» (**PG 480, 25**).

Κυριακή Β΄ Λουκά (Λουκ. 6,31-36), «35. *πλὴν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν*». **ΙΕ΄ΜΑΤΘ.+[ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ, Περὶ ἀγάπης, (ἐλπίδος καὶ πίστεως) ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΛΙΜΑΚΑ]**

2. Αὐτὸς ποὺ θέλει νὰ ὁμιλῇ γιὰ τὴν ἀγάπη εἶναι σὰν νὰ ἐπιχειρῇ νὰ ὁμιλῇ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν Θεόν. Ἡ ἀνάπτυξις ὁμῶς ὁμιλίας περὶ Θεοῦ εἶναι πράγμα ἐπισφαλές καὶ ἐπικίνδυνον σὲ ὅσους δὲν προσέχουν. Γιὰ τὴν ἀγάπη γνωρίζουν νὰ ὁμιλοῦν οἱ Ἄγγελοι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀνάλογα μὲ τὸν βαθμὸ τῆς θείας ἐλλάμψεώς τους. Ἀγάπη εἶναι ὁ Θεός, καὶ ὅποιος προσπαθεῖ νὰ δώσῃ ὁρισμὸ τοῦ Θεοῦ ὁμοιάζει μὲ τυφλὸ ποὺ μετρᾷ στὴν ἄβυσσος τοὺς κόκκους τῆς ἄμμου.

10. Ἐὰν τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαποῦμε γνήσια, μᾶς μεταβάλλῃ ἐξ ὁλοκλήρου μὲ τὴν παρουσίᾳ του καὶ μᾶς κἀνῃ παιδρούς καὶ χαρωπούς καὶ χωρὶς λύπη, τί δὲν θὰ προξενῇ ἄραγε τὸ πρόσωπο τοῦ Δεσπότη, ὅταν ἐπισκέπτεται μυστικὰ τὴν καθαρὴ ψυχή;

11. Ὁ φόβος, ὅταν εἰσχωρήσῃ πραγματικὰ σὲ μία ψυχὴ, λυώνει καὶ κατατρώγει τὰ ρυπαρὰ πάθη τῆς σαρκός. «Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας μου», λέγει σχετικὰ ὁ Ψαλμωδὸς (*Ψαλμ. ριη΄ 120*). Ἐνῷ ἡ ὁσία ἀγάπη, ἄλλους συνηθίζει νὰ τοὺς κατατρώγῃ, ὅπως εἶπε ὁ σοφός: «Ἐκαρδίωσας ἡμᾶς, ἐκαρδίωσας»· δηλαδή «μᾶς ἐπλήγωσες στὴν καρδιά» (*Ἰσμία δ΄ 9*). Ἄλλους τοὺς κάνει ὠρισμένες φορὲς νὰ ἀγάλλωνται καὶ νὰ λάμπουν ἀπὸ χαρά, ὅπως πάλι ἀναφέρεται στὴν Γραφή: «Ἐπ' αὐτῷ ἤλπισεν ἡ καρδιά μου καὶ ἐβοηθήθην καὶ ἀνέθαλεν ἡ σὰρξ μου» (*Ψαλμ. κζ΄ 7*). Καί: «Καρδίας εὐφραينوμένης πρόσωπον θάλλει» (*Παρ. ιε΄ 13*).

Ὅταν λοιπὸν ὁλόκληρος ὁ ἄνθρωπος συγχωνευθῇ κάπως μὲ τὴν ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ, τότε καὶ ἐξωτερικὰ στὸ σῶμα του σὰν σὲ καθρέπτῃ δείχνει τὴν ἐσωτερικὴ λαμπρότητα τῆς ψυχῆς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐδοξάσθη καὶ ἐκεῖνος ὁ θεόπτης, ὁ Μωϋσῆς.

Ὅσοι κατέκτησαν τὴν ἰσάγγελῃ αὐτῇ βαθμίδα, ξεχνοῦν πολλὰς φορὲς τὴν σωματικὴ τροφή. Καὶ νομίζω ὅτι δὲν τὴν ἐπιθυμοῦν καὶ τόσο συχνά, πράγμα ὃχι ἀπίστευτο, ἀφοῦ συμβαίνει καὶ ὁ μὴ κατὰ Θεὸν πόθος νὰ κόβῃ πολλὰς φορὲς τὴν ἐπιθυμίᾳ τοῦ φαγητοῦ.

Αὐτῶν ποὺ ἔφθασαν πλεόν σὲ τέτοια ἀφθαρσία νομίζω ὅτι καὶ τὸ σῶμα τους δὲν θὰ ἀσθενῇ τόσο εὐκόλα. Διότι κατὰ κάποιον τρόπο ἐξαγνίσθηκε πλεόν καὶ ἀφθαρτοποιήθηκε. Ἡ φλόγα δηλαδή τῆς ἀγνότητος ἔσβησε τὴν φλόγα τῶν σαρκικῶν παθῶν καὶ ἀσθενειῶν. Νομίζω ἀκόμη ὅτι καὶ τὸ φαγητὸ ποὺ τρώγουν δὲν τοὺς προξενεῖ καμμία εὐχαρίστησι. Διότι ὅπως οἱ ὑπόγειες φλέβες τοῦ νεροῦ ποτίζουν μυστικὰ τὶς ρίζες τῶν φυτῶν, ἔτσι καὶ τὶς ψυχὰς αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων τὶς τρέφει μυστικὰ τὸ οὐράνιο πῦρ.

15. Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ τὸν Κύριον, ἔχει προηγουμένως ἀγαπήσει τὸν ἀδελφὸ του. Τὸ δεύτερο ὅπως δὴποτε εἶναι ἀπόδειξις τοῦ πρώτου. Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ τὸν πλησίον του, ποτὲ δὲν θὰ ἀνεχθῇ ἀνθρώπους ποὺ καταλαλοῦν. Θὰ φύγῃ δὲ μακριὰ ἀπὸ αὐτοὺς σὰν ἀπὸ φωτιά. Ἐκεῖνος ποὺ λέγει ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Κύριον καὶ συγχρόνως ὀργίζεται κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁμοιάζει μὲ ἐκεῖνον ποὺ τρέχει στὸν ὕπνο του!

18. ...«Ανάγγειλέ μας, ὦ σὺ ἡ ὠραία ἀνάμεσα στὶς ἀρετές, ποῦ βόσκεις τὰ πρόβατά σου; Ποῦ κατασκηνώνεις τὸ μεσημέρι;» (πρβλ. Ἰσμ. α' 7). «Φώτισον ἡμᾶς, πότισον ἡμᾶς, ὁδήγησον ἡμᾶς, χειραγωγήσον ἡμᾶς». Ἐπιθυμοῦμε πιά νὰ ἀνεβοῦμε κοντά σου. Διότι ἐσὺ κυριαρχεῖς σὲ ὅλα. Τώρα μοῦ ἐπλήρωσες τὴν καρδιά καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἀνθέξω στὴν φλόγα σου. Γι' αὐτὸ θὰ σὲ ὑμνήσω καὶ θὰ προχωρήσω: Ἐσὺ κυριαρχεῖς ἐπάνω στὴν δύναμι τῆς θαλάσσης, ἐσὺ καταπραΰνεις καὶ νεκρώνεις τὴν ταραχὴ τῶν κυμάτων της. Ἐσὺ ταπεινώνεις καὶ καταρρίπτεις ὡς τραυματία τὸν ὑπερήφανο λογισμό. Μὲ τὸν ἰσχυρό σου βραχίονα διασκορπίζεις τοὺς ἐχθρούς σου (πρβλ. Ψαλμ. πη' 10-11) καὶ ἀναδεικνύεις ἀνικήτους τοὺς ἰδικούς σου ἐραστὰς...

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΠΡΟΤΡΟΠΗ: ΑΝΕΒΑΙΝΕΤΕ, ἀνεβαίνετε, ἀδελφοί, ἐπιθυμώντας ὁλόψυχα τὶς ἀναβάσεις, ἀκούοντας αὐτὸν ποὺ λέγει: «Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν» (Ἠσ. β' 3), ὁ ὁποῖος «δίνει στὰ πόδια μας τὴν εὐκίνησία τῆς ἐλάφου καὶ μᾶς ἀνεβάζει σὲ ὑψηλοὺς τόπους» (Ψαλμ. ιζ' 34), «ὥστε νὰ νικήσωμε, δοξολογώντας Αὐτόν» (Ἀββακ. γ' 19).... (Ἄς προχωρήσωμε μέχρι τὴν τελευταία βαθμίδα τῆς ἀγάπης, γιὰ νὰ συναντήσωμε τὸν Θεόν), ἐφ' ὅσον βέβαια ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ Θεός, στὸν ὁποῖο πρέπει ὁ ὕμνος, στὸν ὁποῖο ἀνήκει ἡ δύναμις καὶ τὸ σθένος, στὸν ὁποῖον ὑπάρχει ἡ αἰτία κάθε καλοῦ καὶ ὑπῆρχε καὶ θὰ ὑπάρχη εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

Κυριακή Γ' Λουκα (Λουκ. 7,11-16) «14. νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι». (Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ+Κυριακή ΙΕ' Ματθαίου (Ματθ. 22,35-46), «44. εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου»). Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Με τὴν ἀνάστασι τοῦ γιου τῆς χήρας τῆς Ναϊν ὁ Χριστὸς μας ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι Θεός. Τι σημασία ἔχει γιὰ μας σήμερα το ἀν ὁ Χριστὸς εἶναι Θεός; Καὶ γιατί θὰ πρέπει συνέχεια νὰ το λέμε καὶ νὰ το υπενθυμίζουμε στο περιβάλλον μας;

Επειδὴ εἶναι Θεός ὁ Χριστὸς, γι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ μας σώσῃ, νὰ μας βάλῃ στον Παράδεισο, νὰ μας κάνῃ μετόχους τῆς Βασιλείας Του. Επειδὴ εἶναι Θεός μας λέει τὴν ἀλήθεια γιὰ ὅ,τι μας ενδιαφέρει. Επειδὴ εἶναι Θεός, μπορεῖ νὰ κάνῃ πράξι τις υποσχέσεις Του. Επειδὴ εἶναι Θεός ὁ Χριστὸς, μπορεῖ νὰ μας προστατέψῃ ἀπὸ τὸν Διάβολο, ἀπὸ τοὺς δαίμονες, ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ θανάτου, ἀπὸ τοὺς δαιμονισμένους ἀνθρώπους. Επειδὴ εἶναι Θεός μπορεῖ νὰ μας δώσῃ τὴν εἰρήνη Του, ὅχι ἐξωτερικὴ εἰρήνη που ὑπόσχονται οἱ πολιτικοὶ ἀλλὰ τὴν ἐσωτερικὴ εἰρήνη, που ἔρχεται με τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ πάθη. Επειδὴ εἶναι Θεός μπορεῖ νὰ μας δώσῃ τὴν ἀληθινὴ χαρὰ καὶ ὅχι τὴν ψεύτικη τῶν ἡδονῶν.

Εάν ζοῦμε ὅπως μας παραγγέλλει ὁ Θεός, τότε θὰ νιώσουμε μέσα μας ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀληθινὰ, ὅτι ἀνταποκρίνονται στὴν πραγματικότητα. «Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστός ὁ Κύριος», με τὴν προσωπικὴ ἐμπειρία θὰ βεβαιωθούμε ὅτι, ὅλα αὐτὰ ἰσχύουν. Καὶ ἰσχύουν ὅχι μόνο γιὰ κάποιους που ἐζήσαν κάποτε καὶ κάπου ἀλλὰ ἰσχύουν καὶ γιὰ μας καὶ γιὰ τὸν καθένα που θὰ ἐμπιστευθῇ τὸν εαυτό του στον ἀληθινὸ Θεό.

Απὸ τὴν στιγμή που θὰ ἀποκτήσουμε προσωπικὴ πείρα, θὰ αισθανθούμε κι εμεῖς τὴν ἀνάγκη νὰ μεταδώσουμε τὴν ἀλήθεια καὶ στο περιβάλλον μας. Ὅπως οἱ Ἀπόστολοι δὲν κράτησαν γιὰ τὸν εαυτό τους μόνο τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ μετέδωσαν τὸ εὐχάριστο νέο σε ὅλη τὴν τότε γνωστὴ οἰκουμένη, ἐτσι καὶ ὁ κάθε Χριστιανός, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν χρονικὴ περίοδο που ζεῖ σ' αὐτόν τὸν κόσμο, αισθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ λατρεύει τὸν ἀληθινὸ Θεό, νὰ διαλαλῇ τὰ μεγαλεῖα Του, νὰ παρακινῇ καὶ τοὺς συνανθρώπους του νὰ μπου νεῖ δυνατόν ὅλοι στον δρόμο που οδηγεῖ στὴν ἀγιότητα, στον δρόμο που οδηγεῖ στὴν θέωσι.

Όπως η λειτουργία της αναπνοής γίνεται αυτόματα, έτσι και η μαρτυρία μας προς το περιβάλλον μας γίνεται από μόνη της είτε το επιδιώκουμε είτε όχι, εν γνώσει ή εν αγνοία μας. Και αλοίμονό μας εάν ισχύσει για μας αυτό που λέει ο Κύριος για το αλάτι που χάνει την αλμύρα του. Πολλά μας έδωσε ο Θεός, πολλά και θα μας ζητήσει, και όποιος ξέρει πολλά, και δεν τα εφαρμόζει, θα τιμωρηθεί αυστηρότερα.

Βέβαια, ο Θεός είναι οίκτιρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και δεν μας τιμωρεί κατ'ευθείαν. Αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, πόσοι άνθρωποι θα ζούσαν πάνω στον πλανήτη; Αλλά αλλου φταιμε και αλλου τιμωρούμαστε. Σε διαφορετική στιγμή αμαρτάνουμε και μετά από καιρό έρχεται η τιμωρία, που δεν είναι τιμωρία αλλά ιατρική παρέμβαση του Θεου, για να μην χειροτερέψουμε ή για να μην χάσουμε τον Παράδεισο ή για να συνετιστούμε και να ξαναξεκινήσουμε την πορεία μας προς την αγιότητα.

Οι άνθρωποι που λόγω γεωγραφίας ή ιστορικών και πολιτιστικών συγκυριών δεν γνώρισαν τον αληθινό Θεό στο πρόσωπο του Κυρίου και Θεου και Σωτηρος ημών Ιησου Χριστου είναι φτωχοί. Ναι μεν χαίρονται σε κάποιο βαθμό το δωρο της ζωής σε αυτόν τον μάταιο κόσμο αλλά δεν μπορούν να γνωρίσουν την αγιότητα, δεν μπορούν να προγευθούν τον Παράδεισο, αφού δεν γνωρίζουν Εκείνον που θα βλέπουμε συνέχεια, όσοι παμε στον Παράδεισο. Μαλιστα η Αποκάλυψη του Ιωάννου λέει πως αυτοί που θα πανε στον Παράδεισο αλλά δεν θα είναι Ορθόδοξοι Χριστιανοί θα τρωνε από τα φύλλα του δέντρου της ζωής, ενώ από τους καρπούς θα τρωνε μόνο οι Βαπτισμένοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, οι οποίοι ζούσαν σύμφωνα με το θέλημα του Θεου.

Ας ζουμε, λοιπόν, σύμφωνα με το θέλημα του αληθινου Θεου, του Χριστου, ώστε να κληρονομήσουμε τα αγαθά που μας υπόσχεται και στα οποία ήδη μετέχουν οι άγιοι της Εκκλησίας μας από αυτήν την ζωή. Είναι κρίμα εμείς που έχουμε τον αληθινό Θεό στην ορθόδοξη αγιοπνευματική παράδοσι, να ζουμε όπως οι αλλόθρησκοι και οι αλλόδοξοι.

Καλούμεθα να γίνουμε το «φως του κόσμου» στην σημερινή ανθρωπότητα που στενάζει κάτω από τα διάφορα προβλήματα. Βοηθώντας τον διπλανό μας, βοηθαμε και τον ίδιο μας τον εαυτό, διότι στην Εκκλησία όταν δίνουμε δεν χάνουμε αλλά πολλαπλασιάζεται και αυτό που έχουμε!

http://frgewrgios.blogspot.gr/2015/10/blog-post_11.html

Δ΄ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ.(Κυριακή του Σπορέως, Πατέρων ζ' Οικουμενικής Συνόδου) ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ;

Σήμερα, αγαπητοί εν Χριστω αδελφοί, είναι η Κυριακή του Σπορέως, η Δ΄Κυριακή του Λουκα και Κυριακή αφιερωμένη στους Άγιους και Θεοφόρους Πατέρες της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου, που έγινε το 787 στη Νίκαια της Βιθυνίας, η οποία πολέμησε την Εικονομαχία.

Στην παραβολή του Σπορέως ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού, το Ευαγγέλιο, το οποίο καλούμεθα όλοι μας να το διδάσκουμε και με τα λόγια αλλά και με τα έργα.

Σήμερα ξεκινανε και τα Κατηχητικά, όπου διδάσκεται η Αλήθεια της Εκκλησίας μας σε μικρούς και μεγάλους.

Έναν περιληπτικό τρόπο κατήχησης θα προσπαθήσουμε να κάνουμε παρακάτω, προσπαθώντας να φτάσουμε στην Αλήθεια της Εκκλησίας μας κάνοντας ερωτήσεις και αποκλείοντας κάποιες απαντήσεις. Αυτό που θα ακολουθήσει είναι μία περιληπτική Απολογητική:

΄Αν κάναμε σέ όλους τούς ανθρώπους, όλων τών εποχών, την έρώτηση «τί ύπάρχει;», θα παίρναμε τρείς άπαντήσεις (άν νομίζετε ότι είναι περισσότερες τὸ συζητᾶμε...οί έπιπλέον άπαντήσεις θα είναι ύποσύνολα τών παρακάτω τριών).

Απαντήσεις: 1. Υπάρχει μόνο ή ύλη (Υλισμός). 2. Υπάρχει εκτός από την ύλη και μία απρόσωπη θεότητα (τὸ Μπράχμαν τοῦ Ἰνδουισμού) κάτι σὰν «ψυχὴ» τοῦ σύμπαντος, ποὺ ἀποτελοῦν μία πραγματικότητα («ἐν τὸ πᾶν»). 3. Ὁ (Ἄκτιστος, Προσωπικός, Τριαδικός) Θεὸς δημιούργησε τοὺς Ἀγγέλους, τὴν ὕλη καὶ τὸν ἄνθρωπο.

Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀνωτέρω θέσεις οἱ δύο πρῶτες ἀπορρίπτονται: Εἶναι δυνατόν ἡ ὕλη νὰ ὑπάρχει ἀπὸ μόνη της (1); Εἶναι δυνατόν ἡ ὕλη (ἡ φύση) νὰ εἶναι Θεός (2);

Ἡ τρίτη πρόταση ἱκανοποιεῖ καὶ τὸ λογικὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεὸς ἔφτιαξε τὸν κόσμον ἐκ τοῦ μηδενός, «ἐκ τοῦ μὴ ὄντος». Εἶπε καὶ ἐγενήθησαν (δημιουργήθηκαν).

Τώρα, πῶς ξέρουμε ὅτι ἡ ἀλήθεια βρίσκεται μόνο μέσα στὴν Ἐκκλησία μας;

Οἱ θρησκείες δὲν εἶναι πολλές. Χωρίζονται σὲ δύο κατηγορίες, τὶς εἰδωλολατρικές (αὐτές, δηλαδή, ποὺ ταυτίζουν τὸν Θεὸ μὲ τὸν Κόσμο, μὲ τὴν φύση) καὶ στὶς Μονοθεϊστικές.

Στὶς εἰδωλολατρικές θρησκείες ἀνήκουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔδωσαν τὴν δεύτερη ἀπάντηση. Σήμερα τέτοιες θρησκείες εἶναι ὁ Ἰνδουισμός, Βουδισμός, Σίντο, Ταοϊσμός, Δωδεκάθεο, Ἀνιμισμός, Πανθεϊσμός, Νέα Ἐποχή, Μασωνισμός, αστρολογία, κλπ.

Οἱ Μονοθεϊστικές εἶναι ὁ Χριστιανισμός, τὸ Ἰσλάμ καὶ ὁ Ἰουδαϊσμός. Ἀπὸ αὐτές ὁ Ἰουδαϊσμός τελείωσε τὴν ἀποστολή του ἀφοῦ ἦλθε ὁ Μεσσίας (ὁ Χριστὸς) ἀλλὰ δὲν τὸν δέχτηκαν καὶ ἐτοιμάζουν (οἱ Σιωνιστὲς Ἑβραῖοι) τὴν ἔλευση τοῦ Ἀντιχρίστου, ποὺ θὰ εἶναι ὁ Μεσσίας τους. Τὸ Ἰσλάμ ἔχει γιὰ ἀρχηγὸ ἓναν ἄνθρωπο ποὺ παρίστανε τὸν προφήτη. Αὐτὸς πῆρε διάφορα στοιχεῖα ἀπὸ τὸν Ἰουδαϊσμὸ καὶ τὸν Χριστιανισμὸ καὶ ἔκανε μιὰ βολικὴ θρησκεία γιὰ ἀνθρώπους ἐμπαθεῖς.

Μόνο ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀληθινὴ Θρησκεία (γιὰ τὴν ἀκρίβεια δὲν εἶναι θρησκεία ἀλλὰ ἡ φανέρωση τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον), διότι τὴν ἴδρυσε ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς. Εἶναι «τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ τὸ παρατεινόμενον εἰς τοὺς αἰῶνας» καὶ, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καθοδηγεῖ τοὺς Ἁγίους μας.

Ὁ παπισμός, ὁ προτεστантиσμός καὶ οἱ λοιπὲς αἱρέσεις εἶναι ἀνθρώπινα κατασκευάσματα ποὺ διαστρέβλωσαν τὸ Εὐαγγέλιο.

Τί πρέπει νὰ γνωρίζουμε: 1. Ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν Κόσμον, 2. Μὲ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα ἦρθε ὁ θάνατος καὶ τὸ κακὸ στὴ ζωὴ μας, 3. Ὁ Χριστὸς ἐγένετο ἄνθρωπος γιὰ νὰ μᾶς ξαναβάλει στὸν Παράδεισο (αἰῶνια ζωὴ κοντὰ στὸν Θεὸ) καὶ 4. Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι Νοσοκομεῖο καὶ Σχολεῖο, καὶ ζῶντας τὴν Μυστηριακὴν ζωὴν τῆς προγευόμεθα τὸν Παράδεισο.

Τί πρέπει νὰ κάνουμε: 1. Προσευχὴ, 2. Θεία Ευχαριστία, 3. Ἐξομολόγηση, 4. Νηστεία....

Ἐχοντας αὐτὰ ὑπ' ὄψιν μποροῦμε νὰ ἀντικρούουμε τοὺς τυχόν λογισμοὺς ἀπιστίας ἢ συγκρητισμοῦ ποὺ αναφύονται μέσα μας ἢ ἐρχονται ἀπὸ ἔξω. Καὶ ἀφου τοποθετοῦμε σωστά τὸν εαυτὸ μας ἀπέναντι στὸν Θεὸ, τὸν Κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπο, θα μποροῦμε νὰ πράττουμε αὐτὰ ποὺ μας προτείνει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ὥστε νὰ εἴμεθα

«επόμενοι τοῖς ἁγίοις πατράσιν».

http://frgewrgios.blogspot.gr/2015/10/blog-post_10.html

Κυριακὴ Ε' Λουκα (Λουκ. 16,19-31) «24. καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με καὶ πέμψον Λάζαρον ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου, ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ».

[ΚΑΙ ἸΓ' ΛΟΥΚΑ (αιῶνιος ζωὴ), ΑἰΩΝΙΑ ΚΟΛΑΣΙ, Κυριακὴ 1Δ' Ματθαίου (Ματθ. 22,2-14), 13. «τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοῖς διακόνοις· δήσαντες αὐτοῦ πόδας καὶ χεῖρας ἄρατε αὐτὸν καὶ ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων».]

Είναι αξιοπαρατήρητο ότι ενώ ο Χριστός είναι Θεός και είναι Αγάπη, όμως, ομιλεί και για Κόλασι και μάλιστα αιώνια.

Ας ρίξουμε πρώτα μία ματιά για το τι πιστεύουν οι εκτός Εκκλησίας άνθρωποι για την Κόλασι:

Οι υλιστές πιστεύουν ότι υπάρχει μόνο η ύλη, επομένως, γι' αυτούς, μετά θάνατον ο άνθρωπος γίνεται άτομα, ηλεκτρόνια και πρωτόνια και ενώνεται με το υλικό Σύμπαν. (όμως, ο υλισμός είναι ανοησία. είναι δυνατόν η ύλη, το σύμπαν να υπάρχει από μόνο του;)

Οι ειδωλολάτρες όλων των εποχών είναι αισιόδοξοι: αφού η ψυχή είναι αθάνατη φύσει κι αφού υπάρχει η μετενσώματωση, το πολύ πολύ να ταλαιπωρηθούν για λίγο ή για πολύ στον Άδη (ή όπως αλλιώς τον λένε στις διάφορες παραλλαγές) και μετά τους περιμένει η ένωση με την απρόσωπη θεότητα («Μπράχμαν» ή όπως αλλιώς το αποκαλούν). Άρα, για τους ειδωλολάτρες όλων των εποχών υπάρχει μόνο «Παράδεισος» με την έννοια της ενώσεως με την απρόσωπη δύναμι του Σύνπαντος. (αλλά όλες οι ειδωλολατρικές θρησκείες είναι λάθος. είναι δυνατόν οι πέτρες, η ύλη να είναι Θεός;)

Για τους Μουσουλμάνους και τους Εβραίους κάτι θα κάνει ο καλός Θεός και θα τους βολέψει όλους τους δικούς τους. (αυτοί, αν και μονοθεϊστές είναι λάθος. ο Θεός είναι ένας αλλά και Τριαδικός. ο Μωάμεθ ήταν ένας επιληπτικός άνθρωπος, ένας ψευδοπροφήτης, που έφτιαξε μία θρησκεία κομμένη και ραμμένη στα μέτρα κάποιων ανθρώπων. και οι Εβραίοι, αν και ήταν ο λαός του Θεού στα πρό Χριστού έτη, στα μετά Χριστόν βρίσκονται στο σκοτάδι, αφού ο Μεσσίας ηρθε και αυτοί ακόμη τον περιμένουν.)

Μείναμε εμείς οι Χριστιανοί. Οι Προτεστάντες λένε πως άπαξ και γνωρίσει κάποιος τον Χριστό και τον ομολογήσει, εξασφάλισε και μία θέσι στον Παράδεισο. Οι Παπικοί έχουν το Καθατήριο Πυρ με το οποίο ξεπλένονται όλες οι αμαρτίες, οπότε όλοι οι Παπικοί θα πάνε στον Παράδεισο. Κάτι ανάλογο έχουν και όλοι οι υπόλοιποι αιρετικοί μέσα στον χώρο του Χριστιανισμού ή των παρυφών του π.χ. Μορμόνοι, Γιαχωβάδες, Αντβεντιστές κλπ.

Τι λέει, όμως, η Εκκλησία για την Κόλασι; Μας λέει πως όταν ο άνθρωπος πεθαίνει η ψυχή του μεταβαίνει στην μέση κατάσταση και περιμένει την Β' Παρουσία του Κυρίου, οπότε και θα γίνη η τελική κατάταξι του καθενός, Παράδεισος ή Κόλασι.

Με τα Μνημόσυνα, τις προσευχές και τις ελεημοσύνες που κάνουν οι ζωντες υπέρ των κεκοιμημένων, μπορεί ο Θεός κάποιον που προορίζεται για την Κόλασι, με βάσι τις πράξεις του όταν ήταν ζωντανός, να τον βάλει στη θέσι που πάει για τον Παράδεισο, αν βέβαια είναι σε οριακή κατάσταση. Μόνο ένα μικρό ποσοστό, οι αμετανόητοι, θα πάνε στην αιώνια Κόλασι, όπως π.χ. ένας στους δώδεκα ήταν ο Ιούδας.

Ο Χριστός, λοιπόν, μας ομιλεί για Κόλασι και πρέπει να πάρουμε την ζωή μας στα σοβαρά. Δεν πρέπει να παρασυρόμαστε από τον υλισμό, τον ινδουισμό και τις άλλες θρησκείες και να επαναπαυόμαστε. Ούτε από το γεγονός ότι μόνο ο Ιούδας πηγε στη Κόλασι από τους δώδεκα Μαθητές. Πρέπει να ζουμε έτσι ώστε να έχουμε πάντοτε μπροστά μας τον Χριστό, ώστε να μην κάνουμε αμαρτίες (ή αν κάνουμε να μετανοούμε) και να σκεφτόμαστε ότι «αφού μια ζωή θα ζουμε συνέχεια με τον Χριστό, γιατί να μην χαιρόμαστε με την παρουσία Του;».

Ο Παράδεισος και η Κόλασι θα είναι μαζί. Η διαφορά θα είναι ότι άλλοι θα βλέπουν τον Χριστό και θα χαίρονται και άλλοι θα τον βλέπουν και θα καίγονται. Μήπως το ίδιο δεν συμβαίνει και τώρα; Άλλοι πηγαίνουν στην Εκκλησία και χαίρονται και άλλοι ζουν κτηνώδη βίο και όταν συναντήσουν δυσκολίες «δεν έχουν

μουτρα» να πανε και να ζητήσουν συγγνώμη από τον Θεό και βοήθεια, με αποτέλεσμα να χειροτερεύη η κατάστασί τους. Μερικοί ψάχνουν βοήθεια στον Σατανα, στα Μέντιουμ, στις χαρτορίχτρες, στα μάγια, στα ωροσκόπια. Άλλοι το ρίχνουν στις ηδονές με αποτέλεσμα οι οδύνες να αυξάνονται και ο φαυλος κύκλος να μην έχει τελειωμό και ο θάνατος να φαίνεται ως η μόνη λύσι για το δράμα τους.

Αλλά εμείς είμαστε μέλη του Σώματος του Χριστού, της Εκκλησίας και η Εκκλησία μας βοηθα και εδώ να περναμε καλά και να κληρονομούμε και την αιώνιο ζωή, τον Παράδεισο, την Βασιλεία των Ουρανων, την ζωή μαζί με τον Χριστό. Ας μην αφήνουμε τον χρόνο να κυλα ανεκμετάλλευτος. Ας μπουμε στον δρόμο της αγιότητας ώστε να περάσουμε χωρίς εξετάσεις μετά θάνατον στον Παράδεισο, αφού η Εκκλησία είναι ο Παράδεισος επί της Γης.

Ο καλλίτερος τρόπος να αποφύγουμε την αιώνιο Κόλασι, για την οποία ομιλει ο Κύριος ημων Ιησους Χριστός, είναι να ζουμε από τώρα στον Παράδεισο και ο Παράδεισος είναι ο Χριστός, «ον παιδες ευλογείτε, ιερεις ανυμνειτε, λαός υπερυψουτε εις πάντας τους αιωνας».

ΣΤ' ΛΟΥΚΑ, Κυριακή Ε΄ Ματθαίου (Ματθ. 8,28-9,1) «οἱ δὲ ἐξελθόντες ἀπῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων», Ι΄ ΜΑΤΘ.

ΕΣΥ, ΠΟΣΑ ΔΑΙΜΟΝΙΑ ΕΧΕΙΣ;

Στην σημερινή Ευαγγελική περικοπή ο Χριστός έβγαλε τα δαιμόνια δύο δαιμονιζομένων (ένός στον Λουκα). Δαιμονίζονται εκείνοι οι άνθρωποι οι οποίοι ανοίγουν την πόρτα στον Διάβολο με τις αμαρτίες τους, με τα πάθη τους ή ακόμα κληρονομώντας τα δαιμόνια από τους γονείς τους. Η διάκρισι ανάμεσα σε δαιμονισμένους και ψυχοπαθείς είναι δύσκολη. Καμιά φορά ο δαιμονισμένος είναι συγχρόνως και ψυχοπαθής, διότι όταν παρακάθεται ο Διάβολος μέσα στον άνθρωπο του πειράζει και τα μυαλά.

Όπως ο Χριστός έβγαλε τα δαιμόνια από τους δύστυχους εκείνους ανθρώπους με ανάλογο τρόπο βγαίνουν και τα δαιμόνια από μέσα μας με την Ιερά Εξομολόγησι. Στην προκειμένη περίπτωση δαιμόνια είναι τα πάθη μας, οι χρόνιες αμαρτίες μας δηλαδή.

Ορισμένοι λένε «δεν ξέρω τι να πω στην Εξομολόγησι». Αν υποθέσουμε πως σήμερα το βράδυ θα πεθάνουμε (δεν πιστεύω να σας τρομάζω;), τότε θα συναντήσουμε, αν είμαστε ανεξομολόγητοι 23 δαιμόνια ή αλλιως τελώνια. Τα 23 Τελώνια είναι 23 έλεγχοι που υφίσταται η ψυχή του ανθρώπου μετά το θάνατό του για συγκεκριμένα αμαρτήματα. Σε κάθε έλεγχο εξετάζεται η ψυχή για ένα συγκεκριμένο αμάρτημα. Αν δεν έχει υποπέσει σ' αυτό το αμάρτημα προχωρά στο επόμενο τελώνιο και αν κατορθώσει και περάσει και το εικοστό τρίτο τελώνιο φτάνει μπροστά στην Πύλη του Παραδείσου.

Μέχρι την Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου οι ψυχές βρίσκονται στην λεγόμενη «Μέση Κατάστασι» και προγεύονται τον Παράδεισο ή την Κόλασι, που θα πανε μετά την τελική Κρίσι. Με τις προσευχές της Εκκλησίας, τα μνημόσυνα και τις ελεημοσύνες μπορεί ο Θεός να αλλάξη την πορεία μιας ψυχης και ενώ ηταν για την Κόλασι να την βάλει στον Παράδεισο, αφού είναι Αγάπη και είναι και Παντοδύναμος.

Λοιπόν, θα «εξεταστούμε» από τους εξης δαίμονες: 1. το τελώνιο της κακολογίας, 2. το τελώνιο της ύβρης, 3. το τελώνιο του φθόνου, 4. το τελώνιο του ψέματος, 5. το τελώνιο του θυμου και της οργης, 6. το τελώνιο της υπερηφανίας, 7. το τελώνιο της βλασφημίας, 8. το τελώνιο της φλυαρίας και της αστειολογίας, 9. το τελώνιο του τόκου και του δόλου, 10. το τελώνιο της τεμπελιας και του ύπνου, 11. το τελώνιο της φιλαργυρίας, 12. το τελώνιο της μέθης, 13. το τελώνιο της μνησικακίας, 14. το τελώνιο της μαγείας και της μαντείας, 15. το τελώνιο της λαιμαργίας και της

γαστριμαργίας - πολυφαγίας, 16. το τελώνιο της ειδωλολατρείας, 17. το τελώνιο της ομοφυλοφιλίας, 18. το τελώνιο της φιλαρέσκειας και των χρωματοπροσώπων, 19. το τελώνιο της μοιχείας, 20. το τελώνιο του φόνου και της εκτρώσεως, 21. το τελώνιο της κλεψίας, 22. το τελώνιο της πορνείας, 23. το τελώνιο της ασπλαχνίας.

Τι λέτε, θα περάσουμε τις εξετάσεις; Αν όχι, σημαίνει πως από τώρα είμαστε δυστυχημένοι, ζουμε μέσα στο άγχος και τους ελέγχους της συνειδήσεως. Αν δεν είμαστε έτοιμοι να δώσουμε αυτές τις εξετάσεις, σημαίνει πως ζουμε μέσα στα πάθη («πάθος» είναι η επανάληψη και σταθεροποίηση μιας αμαρτίας) και κινδυνεύουμε να βρεθούμε μακριά από τον Θεό και μετά τον θάνατό μας.

-Η θεραπεία;

-Νηστεία, προσευχή, Μυστηριακή ζωή.

Ο Θεός δεν θα μας ρωτήσει γιατί το DNA μας δεν ήταν τέλειο ή γιατί το περιβάλλον στο οποίο μεγαλώσαμε δεν ήταν ιδανικό. Θα μας ζητήσει, όμως, τον λόγο γιατί δεν προσπαθήσαμε να καλλιεργήσουμε τον εαυτό μας μέσα στην Εκκλησία ώστε να μην έχουν επάνω μας εξουσία οι δαίμονες (οι 23 ή οι 223).

Όμως, όσο είμαστε ζωντανοί, μπορούμε να γιατρευτούμε από τα πάθη για να γλιτώσουμε τον τελωνισμό όταν θα βγαίνει η ψυχή μας. Μπορούμε να περάσουμε χωρίς εξετάσεις, αρκεί να μετανοούμε και να εξομολογούμεθα τις αμαρτίες μας. Άλλωστε, όταν κοινωνούμε το Σωμα και το Αίμα του Κυρίου, ο Ιερέας λέει «εις άφεσιν αμαρτιων και ζωήν την αιώνιον».

Εάν δεν καθαριζόμαστε από τα πάθη, τότε και η συμμετοχή μας στο Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας μπορεί να γίνη κάτι το επικίνδυνο για την σωματική και ψυχική μας υγεία.

Όπως κάποιος που ασκεί ένα επάγγελμα θέλει να βελτιώνεται, έτσι κι εμείς πρέπει να προσπαθούμε να γινόμαστε όσο το δυνατόν καλλίτεροι μαθητές στο Σχολείο που λέγεται Εκκλησία. Με την ταπείνωση και την άσκηση θα γιατρευόμαστε και ψυχικά, και έτσι η παρουσία μας σ' αυτόν τον Κόσμο δεν θα είναι μάταιη, και στο τέλος δεν θα μας πειράξουν τα τελώνια κατά την έξοδό μας από αυτόν τον μάταιο Κόσμο. Αμήν.

Κυριακή Ζ΄ Λουκα , Τά θαύματα.

Κυριακή Ζ΄ Λουκα (Λουκ. 8,41-56) 56. καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός. [Κυριακή Ι΄ Λουκα (Λουκ. 13,10-17) συγκύπτουσα]_Κυριακή ΙΔ΄ Λουκα (Λουκ. (τυφλός Ιεριχους)18,35-43), Δ΄, ΣΤ΄, Ζ΄ Ματθ....

Τί είναι τὰ θαύματα; Τὰ θαύματα τῆς ορθόδοξης χριστιανικῆς πίστεως είναι η αναστολή τῆς φθοράς ἢ τοῦ θανάτου πού ταλαιπωροῦν τὴ ζωὴ μας, μέ μιά έκτακτη ευεργεσία τοῦ αληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ποιὸς τὰ επιτελεῖ; Ο Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, μέ ὄργανα πολλές φορές τὴν Παναγία Μητέρα Του ἢ τοὺς Ἁγίους Του. Ἡ Παναγία καὶ οἱ Ἅγιοι εἶναι ἐνωμένοι μέ τὸν Χριστό στὴν αληθινὴ αἰώνια ζωὴ· ὅμως, ἀφοῦ νίκησαν τὴν αμαρτία καὶ ζοῦν μέσα στὴ Χάρη τοῦ Χριστοῦ, μέ τὴν τέλεια ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πού ἔχουν, ἀγκαλιάζουν τὸν κόσμο καὶ προσεύχονται στὸν Χριστό γιὰ τοὺς ἀγωνιζομένους πιστοὺς.

Ποιά εἶναι ἡ σημασία τῶν θαυμάτων γιὰ μᾶς πού τὰ πληροφορούμεθα; Μέ τὰ θαύματα προγευόμαστε τὴν αἰώνια ἀφθαρτὴ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, ὅπου δὲν ὑπάρχει φθορά καὶ πόνος, ἀλλὰ ζωὴ καὶ μακαριότητα. Αυτό πού θά καταργηθεῖ τελεσίδικα μέ τὴ Β΄ Παρουσία τοῦ Κυρίου, αὐτό προφανερώνεται στὸν παρόντα κόσμο μέ τὰ θαύματα, τὴν προσωρινὴ αναστολή τῆς φθοράς καὶ τοῦ πόνου. Μέ τὰ θαύματα φανερώνεται ἡ μοναδικότητα τῆς παρουσίας, τῆς πρόνοιας, τῆς κυριότητος τοῦ Χριστοῦ σέ ὅλον τὸν κόσμο καὶ ἰδιαίτερα στοὺς πιστοὺς. Μέ τὰ θαύματα

πιστοποιείται η πραγματικότητα τής αιωνίου ζωής. Η ζωή συνεχίζεται μετά θάνατον. Αυτό πιστοποιείται καί μέ τά θαύματα, αφού οι ζώντες 'Άγιοι ενεργούν καί θαυματουργούν ως όργανα τού Θεού. Μέ τά θαύματα δοξάζεται η Εκκλησία, πιστοποιείται χάριν των απλουστέρων η μοναδικότητά Της, η αληθινότητά Της, η ταυτότητά Της (ότι είναι ασύγχυτα καί αχώριστα ενωμένη μέ τόν Χριστό, όπως τό Σώμα πρός τήν Κεφαλή). Μέ τά θαύματα επιβεβαιώνεται ότι η Ορθόδοξος Εκκλησία είναι η μόνη συνέχεια τής κοινωνίας τών Αγίων Προφητών καί Δικαίων τής Παλαιάς Διαθήκης, ως καί τών Αποστόλων καί Δικαίων τής Καινής Διαθήκης.

Στήν Παλαιά Διαθήκη τά οστά τού σωματικώς νεκρού Προφήτου Ελισαίου θαυματουργήσαν ανασταίνοντας ενταφιαζόμενο νεκρό (Δ' Βασιλειών 13, 21). Στήν Καινή Διαθήκη θαυματουργούσαν ακόμη καί η σκιά τού Αποστόλου Πέτρου (Πράξεις 5, 15) ή τά μαντήλια τής κεφαλής καί τού λαιμού τού Αποστόλου Παύλου (Πράξεις 19, 12). Όταν λοιπόν γίνονται θαύματα μέ τόν τιμητικό ασπασμό τών λειψάνων τών Αγίων ή μέ τήν προσευχή πρός τούς Αγίους γιά νά παρακαλέσουν εκείνοι τόν Χριστό μας, πιστοποιείται ότι ο Θεός τής Παλαιάς καί τής Καινής Διαθήκης, ο Κύριος Ιησούς Χριστός (αχώριστος μέ τόν Πατέρα καί τό 'Άγιο Πνεύμα) ενεργεί καί στήν εποχή μας διά τής Εκκλησίας. Πολλοί βλέπουν τήν Εκκλησία σάν μιά "θρησκεία", μόνο καί μόνο γιά νά μάς παρηγορεί στίς θλίψεις, νά προσεύχεται γιά τήν υγεία μας, νά μάς θεραπεύει ενίοτε διά θαυμάτων τίς ανίατες αρρώστιες, νά μάς βοηθάει σάν ένα είδος ψυχοθεραπευτού στά ψυχολογικά αδιέξοδα, νά απαντά στίς απορίες γιά τή μεταθανάτια κατάστασή μας, δηλ. έχουν τήν Εκκλησία σάν ένα είδος "θεραπευτηρίου" γιά τήν ικανοποίηση τών "θρησκευτικών" αναγκών.

Καί τίθεται τό θεμελιώδες ερώτημα: έστω, ότι η Εκκλησία ανταποκρίνεται σέ όλες αυτές τίς προδιαγραφές. Τί αλλάζει στή ζωή μας καί πόσο πραγματικά συνδεόμαστε μέ τόν Χριστό; Καί άν δέ συνδεθούμε μέ τόν Χριστό μας, τί τό όφελος από τό οποιοδήποτε θαύμα θεραπείας πού μάς γίνεται;...

Αυτό ακριβώς είναι τό μεγάλο δίδαγμα από όλα τά θαύματα: πώς θά φροντίσουμε διά τής Εκκλησίας νά μείνουμε ισοβίως ευγνώμονες στό Χριστό μας, πού τελεί τά θαύματα διά τών Αγίων. Πώς θά ενταχθούμε καί θά μείνουμε στήν άγια ζωή καί παράδοση τής Εκκλησίας, εξομολογημένοι, λειτουργημένοι, πιστεύοντες.

...Εμείς, λοιπόν, πού διαβάζουμε γιά τά θαύματα καί διαπιστώνουμε ότι είναι γεγονότα αδιαμφισβήτητα, δοξολογούμε τό όνομα τού Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Τόν ευχαριστούμε πού μάς ελεεί καί μάς δίνει αποδείξεις τής στοργικής Του φροντίδας. Αποφασίζουμε νά Του μείνουμε πιστοί μέχρι τέλους μέ μιά ζωή εκκλησιαστική. Εκκλησιαστική ζωή θά πεί ζωή πραγματικής ενώσεως μ' Εκείνον, αφού η Εκκλησία είναι τό μοναδικό Σώμα Του (Εφεσίους 4, 15-16).

'Ετσι συντελείται καί σέ μάς τό πιό σπουδαίο καί μόνιμο θαύμα: η πνευματική μας απελευθέρωση από τήν αμαρτία, η πνευματική μας κάθαρση καί ανακαίνιση, η πνευματική μας ζωοποίηση καί η αγιωσύνη.

www.pigizois.gr Μητροπολίτου Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως & Πολυκάστρου ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Θαύματα Αγίων σημεία Θεού. Έκδοση Ι. Μονής Αγίων Ραφαήλ, Νικολάου & Ειρήνης, Γρίβα Γουμενίσσα

ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ. «Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωήν αἰώνιον κληρονομήσω;»
[ΙΒ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ: Διδάσκαλε άγαθέ, τί άγαθόν ποιήσω ίνα έχω ζωήν αἰώνιον;]
Ποιά είναι η Ορθοπραξία;

Τή Βασιλεία των Ουρανών δέν πρόκειται νά τήν γνωρίσει όποιος είναι μόνο λόγια, αλλ' αυτός πού εφαρμόζει στήν πράξη τό θέλημα του Θεού, μας προειδοποιεί ο Χριστός. Η Ορθοδοξία μας θυμίζει πάντοτε ότι, όλα τά καλά του κόσμου δέν έχουνε καμμίαν αξία μπροστά στήν επιμέλεια καί καλλιέργεια της ψυχής. Η Ορθοδοξία

προτρέπει νά σηκώνουμε καθημερινά τόν προσωπικό μας σταυρό, βάζει στή ζωή μας τήν άσκηση διά της κοινής λατρείας, των νηστειών, της συμπάραστασης στόν εν ανάγκαις πλησίον, κι επίμονα συνιστά τή θερμή προσευχή, αφού εισέλθει ο πιστός στό «ταμείο» του σπιτιού καί τής καρδιάς του· μέσα σέ χώρο, όπου δέν τόν βλέπει κανείς, καί απερίσπαστος από κάθε εξωτερική ενόχληση.

Σταυρός του Χριστιανού είναι προπαντός ο αγώνας κατά των παθών καί της αμαρτίας. Οφείλουν: Οι νέοι νά τηρούν αγνότητα, καί νά προετοιμάζονται γιά τόν ρόλο πού θά αναλάβουνε στήν κοινωνία, καλλιεργώντας τά χαρίσματα πού τούς έχει δώσει ο Θεός. Οι ώριμοι νά δημιουργούνε οικογένεια, νά μή μολύνουνε τό γάμο τους μέ απιστίες, καί ν' αξιοποιούνε τίς γνώσεις καί τίς κλίσεις των.

Οι γυναίκες ν' αγαπάνε τήν τεκνογονία καί νά φροντίζουνε γιά τήν καλή ανατροφή των παιδιών τους· ή -αν δέν έχουνε δικά τους, ή περισσότερα από δύο- νά παραστέκονται στούς πολυτέκνους καί στά ορφανά. Οι άνδρες νά μεριμνούν γιά τήν οικογένειά τους καί υπέρ της κοινωνίας, προσφέροντας ευσυνείδητα τίς υπηρεσίες καί τίς γνώσεις τους υπέρ των αδελφών. Οι υπερήλικες νά κάμνουν ό,τι μπορούν υπέρ των δικών τους καί των άλλων, καί ν' αφιερώνουν όχι λίγο χρόνο υπέρ της ψυχής των καί της άλλης, της αιώνιας ζωής.

Όποιος ξεφεύγει από τά καθήκοντά του αυτά, προφασιζόμενος διάφορες δικαιολογίες, δέν αίρει τόν προσωπικό του σταυρό, καί κάνει μεγάλη αμαρτία ενώπιον του Θεού καί των συνανθρώπων, μέ όλες τίς κακές συνέπειες πού αυτό συνεπάγεται.

«Ζητείτε πρωτον τήν Βασιλείαν καί τήν δικαιοσύνην (αρετή) του Θεού, καί πάντα τά λοιπά προστεθήσεται υμίν», είπε ο Κύριός μας. Δηλαδή, φροντίστε κυρίως γιά τή σωτηρία της ψυχής σας τηρώντας τό θέλημα του Θεού, κι Εκείνος έπειτα θά σας χαρίσει ό,τι άλλο χρειάζεστε. Κατά τήν εντολήν αυτή, οφείλουμε νά ιεραρχήσουμε τά της ζωής μας σύμφωνα μέ τό πνευματικό μας συμφέρον.

Νά μή σπαταλάμε τό χρόνο μας σέ αμαρτίες, ούτε νά χάνουμε τόν καιρό μας σέ αργολογίες καί αδιάφορα πράγματα, όπως τό κάπνισμα καί η τηλεόραση. Αλλά νά προσευχόμαστε θερμά, νά αξιοποιούμε τά χαρίσματα καί τίς γνώσεις μας υπέρ των δικών μας καί του κοινωνικού συνόλου, νά διαβάζουμε βιβλία πνευματικά. Νά αγαπάμε τήν κοινή λατρεία του Θεού, τή μελέτη καί ακρόαση του θείου λόγου. Καί, αν υπάρχει ελεύθερος χρόνος, αντί άλλων «χόμπυ» νά τόν αφιερώνουμε -εκτός από τούς εν ανάγκαις αδελφούς- στίς εκκλησιαστικές τέχνες, όπως π.χ. η βυζαντινή μουσική, καί σέ πνευματικές δημιουργικές απασχολήσεις.

Γιά χάρη του Θεού καί των ευλογιών πού χαρίζει στούς δικούς Του -καί στή γη-, νά πολεμάμε τά μεγάλα πάθη: γαστριμαργία, πορνεία, φιλαργυρία, οργή, λύπη, ακηδία, κενοδοξία, υπερηφάνεια, άγνοια πνευματική καί λήθη, πού μας κάνει νά ξεχνάμε ότι ο χρόνος της ζωής μας λιγοστεύει καθημερινά καί πρέπει γι' αυτό νά τόν αξιοποιούμε υπέρ της ψυχικής μας σωτηρίας. Αντί των κακιών αυτών, να αγωνιζόμαστε γιά τήν κατάκτηση των αρετών: εγκράτεια, αγάπη (όχι αυτήν του κόσμου, πού δέν έχει μέσα του Χριστό), ολιγάρκεια, υπομονή, ελπίδα, ανδρεία πνευματική, αυτομεμψία, ταπεινοφροσύνη, μνήμη θανάτου, καί πολλή προσευχή θερμή.

Τά κακά δέν είναι δυνατόν νά πολεμηθούν κατά μέτωπο, αλλά μέ τόν αγώνα υπέρ του καλού. Απόφυγε τό κακό, αλλά συγχρόνως κάμε τό καλό, συνιστά ο λόγος του Θεού.

<http://maximosathos.com/?p=303>

Κυριακή Θ' Λουκά (Λουκ. 12,16-21) « 16. ανθρώπου τινός πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα·» (ΚΑΙ ΙΒ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ).

Στην σημερινή Ευαγγελική περικοπή βλέπουμε τον πλούσιο της παραβολής να στηρίζεται όχι στον Θεό αλλά στα χρήματά του, στον πλουτο του. Εκείνη την εποχή ο πλουτος δεν μετριόταν με ομόλογα και μετοχές και καταθέσεις αλλά με τα γεννήματα της γης (με τα σιτάρια, τα κριθάρια, το λάδι, το κρασί κλπ.) και τα κοπάδια των ζώων.

Αλλά από την στιγμή που υπάρχει ο θάνατος, είναι μάταιο το να στηρίζεται κανείς στα πλούτη του.

...Ο όρος «πλούτη» έχει μέσα στην Αγία Γραφή, τρεις διαφορετικές σημασίες. Υπάρχει ο «καλός πλούτος», ο «κακός πλούτος», και αυτός που δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο.

Τα κακά πλούτη είναι αυτά για τα όποια έχει ειπωθεί: «Πλούσιοι σε φτώχεια ξέπεσαν και πείνασαν» (**Ψαλμ. 33, 11**) και «αλίμονο σ' εσάς τους πλούσιους, γιατί την αμοιβή σας την έχετε πάρει ήδη σ αυτόν τον κόσμο» (**Λουκ. 6, 24**). Το να απαρνηθεί κανείς αυτά τα πλούτη είναι ένδειξη πνευματικής τελείωσης. Απόδειξη αυτού είναι το ότι οι αληθινοί φτωχοί είναι αυτοί τους οποίους ο Κύριος μακαρίζει στο Ευαγγέλιο, λέγοντας: «Μακάριοι όσοι νιώθουν τον εαυτό τους φτωχό μπροστά στον Θεό, γιατί δική τους είναι η βασιλεία των ουρανών» (**Ματθ. 5, 3**). Τα ίδια λέει και ο Ψαλμωδός: «Φώναξε ο φτωχός και ο Κύριος τον άκουσε» (**Ψαλμ. 33, 7**). Και ακόμα λέει: «Ο φτωχός και ο ακτήμονας θα υμνήσουν το όνομά Σου» (**Ψαλμ. 73, 21**).

Υπάρχουν επίσης και τα καλά πλούτη. Η απόκτηση αυτών είναι σημάδι μεγάλης αρετής και σπάνιας αξίας. Ο Προφήτης Δαυίδ εγκωμιάζει τον δίκαιο, που κατέχει αυτά τα πλούτη και λέει: «Ισχυροί και ακατάβλητοι θα είναι στη γη οι απόγονοί του, ως γενεά δικαίων και ειλικρινών ανθρώπων θα απολαύσει τις ευλογίες του Κυρίου. Δόξα και πλούτη θα πλεονάζουν στο σπιτικό του, η αρετή του θα εγκωμιάζεται από τους επιζώντες στους αιώνες» (**Ψαλμ. 111, 2-3**). Η Αγία Γραφή επίσης λέει: «Ο πλούσιος με τα πλούτη του μπορεί να γλιτώσει τη ζωή του» (**Παροιμ. 13, 8**). Γι' αυτά τα πλούτη τα καλά γίνεται λόγος και στην Αποκάλυψη, η οποία επικρίνει τον φτωχό που στερείται αυτού του είδους τα αγαθά και τον επιτιμά για την ανέχεια του και για την γυμνότητά του και του λέει: «Θα σε αποβάλλω σαν εμετό από το στόμα μου». Διότι λες: "Είμαι πλούσιος, έχω αποκτήσει μεγάλη περιουσία, δεν έχω ανάγκη από τίποτα". Ξεχνάς, φαίνεται, πως στην πραγματικότητα είσαι ταλαίπωρος και αξιοθρήνητος, φτωχός, τυφλός και γυμνός. Γι αυτό σε συμβουλεύω να αγοράσεις από μένα χρυσάφι καθαρισμένο στη φωτιά, για ν' αποκτήσεις πλούτη. Λευκά ρούχα για να ντυθείς και να μη ντρέπεσαι που φαίνεται η γύμνια σου» (**Αποκ. 3, 16-18**).

Υπάρχουν επίσης και πλούτη που μπορούν να είναι καλά ή κακά. εξαρτάται από την προαίρεση του κατόχου τους και από τον τρόπο της αξιοποίησής τους. Ο Απ. Παύλος γράφει γι' αυτά τα πλούτη: «Στους πλούσιους αυτού εδώ του κόσμου να παραγγείλεις να μην υπερηφανεύονται ούτε να στηρίζουν τις ελπίδες τους σε κάτι αβέβαιο, όπως είναι ο πλούτος, αλλά στο Θεό, τον αληθινό, που μας τα δίνει όλα πλουσιοπάροχα, για να τα απολαμβάνουμε. Να τους παραγγείλεις να κάνουν το καλό, να γίνονται πλούσιοι σε καλά έργα, να είναι πρόθυμοι, να δίνουν και να μοιράζονται με τους άλλους ό,τι έχουν. Έτσι θα αποταμιεύσουν το θησαυρό τους και θα βάλουν ένα καλό θεμέλιο για το μέλλον, για να αποκτήσουν την αιώνια ζωή» (**Α' Τιμ. 6, 17-19**).

<http://agiameteora.net/index.php/paterika/3611-ta-parxonta-to-nthropou-e-nai-t-ri-n-e-d-n-synomilia-to-g-kassiano-kai-to-g-germano-me-ton-vv-pafnoytio-stin-r-imo.html>

Κυριακή Ι' Λουκα Τὸ πάθος τῆς ὑποκρισίας. (**Λουκ. ιγ' 10-17**) **Μητροπολίτης Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας Ἰωήλ,**

«Υποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βουν αὐτοῦ;»

Πολλὲς φορές οἱ θρησκευτικοὶ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ κατηγοροῦσαν τὸν Ἰησοῦ πῶς μὲ τὰ θαύματα ποὺ πραγματοποιοῦσε, παρέβαινε τὴν ἐντολὴ τοῦ Σαββάτου. «Καὶ διὰ τοῦτο ἐδίωκον τὸν Ἰησοῦν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἐζήτουν αὐτὸν ἀποκτεῖναι, ὅτι ταῦτα ἐποίει ἐν σαββάτῳ» (Ἰωάν. 5, 16). Εἶχαν πέσει στὴν πλάνη ὡς πρὸς τὴν ἀκριβῆ τήρηση τῆς ἐντολῆς ἢ «ὑπεκρίνοντο θεοσέβειαν», κατὰ τὴν ἄποψη κάποιου ἐρμηνευτοῦ. Τὸ πιὸ πιθανὸ ἦταν τὸ δεύτερο, ἐπειδὴ ὅλοι οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ ἦταν διακατεχόμενοι ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ φθόνου ἐναντίον του. Στὸ σημερινὸ ἀνάγνωσμα βλέπουμε τὸν Κύριο στὴ συναγωγὴ κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου νὰ θεραπεύει μία ἄρρωστη γυναῖκα κι ὁ ἀρχισυνάγωγος νὰ τὸν κατηγορεῖ πῶς παρέβη τὴν ἐντολὴ τοῦ Σαββάτου. Τότε ὁ καρδιογνώστης Κύριος τοῦ ἀποκάλυψε τὸ πάθος ποὺ εἶχε μέσα του. Τὸν ὀνόμασε ὑποκριτὴ (Λουκ. 13, 15). Ἄς δοῦμε τὸ πάθος τῆς ὑποκρισίας.

Ὁ ὑποκριτὴς ἀρχισυνάγωγος

Ὁ Θεοφάνης ὁ Κεραμέας κάνει μία σπουδαία παρατήρηση πάνω στὸ σημερινὸ θαῦμα τοῦ Κυρίου. Ὡς γνωστόν, κατὰ τὸ Σάββατο ἀργοῦσαν τὰ πάντα καὶ κανεὶς δὲν ἔκανε καμιὰ δουλειά. Ὁ Κύριος μὲ τὸ νὰ θεραπεύει τὶς ἀσθένειες τῶν ἀνθρώπων «παρεῖχε τοῖς νόσοις σαββατισμόν», δηλ. ἔκανε τὶς ἀσθένειες νὰ ἀργοῦν. Πιο ἀπλὰ κατέπαυε τὴν ἐνέργεια τῶν νόσων καὶ ἐλευθέρωνε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴ δουλειὰ τῶν σωματικῶν παθῶν. Ὁ ἀρχισυνάγωγος ὅμως μέσα του καιγόταν ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ φθόνου ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐνῶ ὑποκρινόταν εὐσέβεια, ἔψαχνε νὰ βρεῖ ἀφορμὴ, γιὰ νὰ ἐπιτεθεῖ στὸν Κύριο. Μὲ τὴ θεραπεία τῆς γυναῖκας «διαρρήσει τὴν ἐνδομυχοῦσαν κακίαν», δηλ. σπάει τὴν καλὰ φυλαγμένη μέσα του κακία κι ἀρχίζει νὰ τὴν σκορπάει πρὸς τὰ ἔξω. Τὸ προσωπεῖο πέφτει καὶ παρουσιάζεται τὸ πρόσωπό του. Ἦταν ὑποκριτὴς.

Μία ἄλλη παρατήρηση τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας. Ὁ ἀρχισυνάγωγος, κατὰ τὸν Ἅγιο, ἦταν ὑποκριτὴς «καὶ εἴρων καὶ ὕπουλος» καὶ «βάσκανος» (ζηλιάρης). Αὐτός, λοιπόν, ὁ φθονερὸς ἄνθρωπος ἤθελε νὰ βλέπει τὴ γυναῖκα νὰ περπατάει σὰν τὰ τετράποδα, παρὰ νὰ πάρει τὸ γνωστὸ ἀνθρώπινο σχῆμα, δηλ. νὰ περπατάει ὅπως ὅλοι οἱ φυσιολογικοὶ καὶ ὑγιεῖς ἄνθρωποι. Προτιμοῦσε αὐτὸ «ἵνα μὴ Χριστὸς μεγαλύνηται, μηδὲ Θεὸς εἶναι ὑπὸ τῶν πραγμάτων κηρύττεται», γιὰ νὰ μὴ δοξάζεται ὁ Χριστὸς καὶ γιὰ νὰ μὴ φανερώνεται ἀπὸ τὰ θαύματα ἢ θεότητά Του. Εἶχε διεφθαρμένη κρίση. Εἶχε τὴν κρίση τοῦ ὑποκριτῆ.

Τὸ πάθος τῆς ὑποκρισίας

Τὸ πάθος τῆς ὑποκρισίας εἶναι πάρα πολὺ φοβερὸ καὶ ἀπεχθές... Οἱ ὑποκριτὲς εἶναι στοὺς ἀδυνάτους λιοντάρια καὶ στοὺς δυνατοὺς σκυλιὰ ποὺ γλείφουν. Τιμοῦν ὅ,τι εὐχαριστεῖ τοὺς ἄλλους καὶ ὄχι ὅ,τι τοὺς συμφέρει. Ἡ ὑποκρισία εἶναι μία κατάσταση ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο διπλοπρόσωπο. Μάλιστα μέσα στὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ ὁ ὑποκριτὴς ἐμπαίζει καὶ τὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ φθόνος, ποὺ εἶναι μητέρα τῆς ὑποκρισίας, κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ φθονεῖ τοὺς ἀρίστους, εἶναι σὰν νὰ ἀγαπᾷ τοὺς κακοὺς.

Ὁ ὑποκριτὴς ποὺ μάλιστα ἔχει καὶ πανοῦργο νοῦ, καταφέρνει πολλὰ φορές νὰ διαφεύγει τῆς προσοχῆς τῶν ἄλλων. Νὰ κρύβεται ἐπιμελῶς καὶ νὰ μὴν ἐκδηλώνει τὰ πραγματικά του αἰσθήματα. Μερικὲς φορές παρασκηνακᾷ ἐργάζεται καὶ εἶναι κρυφίνους καὶ περίεργος. Προφασίζεται εὐλάβεια, ἐνῶ στὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ καταλύει τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπροφάσιστα κάνει ἐκεῖνο ποὺ θέλει, ἔστω κι ἂν αὐτὸ εἶναι ἀντίθετο μὲ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὶς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας μας. Δημιουργεῖ τὴν ἐντύπωση πῶς εἶναι ἐπιστήθιος φίλος κάποιου καὶ σὲ κάποια εὐκαιρία τὸν προδίδει. Εἶναι διχασμένη προσωπικότητα, θέλει καὶ τὸ Θεό, ἀλλὰ τὸν τραβάει καὶ ὁ κόσμος, θέλγεται ἀπ'τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἀγαπᾷ καὶ τὰ μάταια. Τὶς

περισσότερες φορές στὸν ὑποκριτὴ νικάει τὸ κακὸ καὶ ὁ κόσμος. Ἄν ἀποκαλυφθεῖ, τότε εἶναι ὁ ἀθλιέστερος τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀνυπόληπτος χριστιανός. Μεγάλο κακὸ ἔχουν κάνει οἱ διάφοροι ὑποκριτὲς κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ στὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα. Ἔγιναν αἰτία νὰ ψυχρανθεῖ ἡ πίστη πολλῶν.

Ἀδελφοί μου, Ἡ ὑποκρισία ἀνθεῖ στὸν κοσμικόν, ἀλλὰ καὶ στὸν ἐκκλησιαστικόν χώρο. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν εὐσέβεια, τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν ἀγιότητα, ἐνῶ στὴν ἰδιωτικὴ τους ζωὴ εἶναι ἀσεβεῖς, ἄδικοι, σκληροὶ καὶ στερημένοι τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ὅσο πιὸ εὐθύς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τόσο πιὸ πολὺ τὸν ἐπισκιάζει ὁ Θεὸς καὶ τὸν χαριτώνει. Ὁ ὑποκριτής, ἔστω κι ἂν εἶναι συναρπαστικὸς στοὺς τρόπους του, ἀπωθεῖ. Ἀντίθετα, ὁ εἰλικρινὴς ἔστω κι ἂν δὲν ἔχει μεγάλα προσόντα, ἐλκύει τὸν ἄλλο. Τέτοιοι ἦσαν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας. Αὐτοὺς ἄς μιμηθοῦμε στὴ ζωὴ μας.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ' ΛΟΥΚΑ, των Ἀγίων Προπατόρων (ο Μέγας Δειπνος σημαίνει τὴν Θεία Ευχαριστία) Το μυστήριον τῆς θείας ευχαριστίας. [**ΚΑΙ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ «καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν» (Ματθ. ιδ' 20) «ἔφαγαν ὅλοι καὶ χορτάσαν» ΚΑΙ ΙΔ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.**]

Ἡ θεία Ευχαριστία ἀποτελεῖ τὸ κέντρον τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Οἱ ἅγιοι Πατέρες μας λέγουν ὅτι ὁ βασικὸς σκοπὸς τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἰδρυση τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Ευχαριστίας, δια τῆς ὁποίας αποκτούμε κοινωνία με τὸν Θεόν. Ἡ θεία Κοινωνία εἶναι ἡ μοναδικὴ τροφή τοῦ νέου λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ νέος λαός (ὁ Χριστιανικὸς) διαφέρει ἀπὸ τὸν παλαιόν (Ιουδαϊκόν) στο ὅτι ἐκεῖνοι (Ιουδαῖοι) ἀκούγαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἐμεῖς προχωροῦμε στὴν θεωρίαν τοῦ Λόγου, δηλαδὴ κοινωνοῦμε τοῦ Λόγου.

Ἔτσι τὸ μυστήριον τῆς θείας Ευχαριστίας δὲν εἶναι μιὰ ἀπλὴ ἀκολουθία προσευχῶν, ποὺ ικανοποιεῖ τὶς θρησκευτικὲς καὶ ψυχολογικὲς μας ἀνάγκες, ἀλλὰ εἶναι τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς μας. Τὸ Βάπτισμα καθαρίζει τὸ κατ' εἰκόνα. Ἡ θεία Κοινωνία ἀπεργάζεται τὸ κατ' ὁμοίωσιν, τὴν πλήρη ἐνωση με τὸν Χριστό. Με τὸ ἅγιον Βάπτισμα ὁ Θεὸς γίνεται Πατέρας μας. Με τὴν θεία Κοινωνία γίνεται Νυμφίος μας καὶ Μητέρα μας ποὺ μας «τρέφει μαστοῖς οἰκεῖοις, ὡς ὑπομάζια βρέφη μήτηρ φιλόστοργος» (**αγ. Γρηγόριος Παλαμάς**). Ἔτσι καταλαβαίνουμε ὅτι ἡ μετάληψη τῶν Τιμίων Δώρων δὲν εἶναι υποχρέωση, ἀλλὰ ἀνάγκη γιὰ τὴν ζωὴ μας. Δι' αὐτῆς «καθαίρονται αἱ δυνάμεις τοῦ Σατανά» καὶ αισθανόμαστε στὴν καρδιά μας τὶς ἐνέργειες τοῦ Χριστοῦ.

Σωζόμαστε καὶ ἀγιαζόμαστε ὄχι ἀτομικά, ἀλλὰ ἐκκλησιαστικά. Δηλ. μπορούμε νὰ καλέσουμε τὸν Θεόν Πατέρα καὶ νὰ συμμετάσχουμε στὸν Δείπνον τῆς ἀγάπης Του, ἐπειδὴ εἴμαστε μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ θεία Ευχαριστία εἶναι τὸ κέντρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ σ' αὐτὴν ἀναφέρονται ὅλες οἱ πράξεις τῆς καὶ τὰ μυστήρια, τὸ κήρυγμα, ἡ φιλανθρωπικὴ καὶ κοινωνικὴ δράση κλπ., ὅταν δὲν καταλήγουν στὸ θυσιαστήριον καὶ ὅταν δὲν ξεκινοῦν ἀπὸ αὐτὸ εἶναι μάταια καὶ ἀνωφελῆ. Τίποτε στὴν Ἐκκλησίαν δὲν αυτονομεῖται. Ἡ αυτονομία θεωρεῖται ἡ μεγαλύτερη αἵρεσις, διότι εἶναι διάσπασσις. Καὶ κάθε τι τὸ διασπαστικόν ἔχει τὸ στοιχεῖον τῆς ἀμαρτίας καὶ εἶναι ἀντεκκλησιαστικόν. Ἀπὸ τὸ μέγα αὐτὸ Μυστήριον λαμβάνει ὑπόστασις ἡ πίστις καὶ ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ δι' αὐτοῦ κοινωνεῖ με τὴν κεφαλὴ τῆς.

Ἡ θεία Ευχαριστία διατηρεῖ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικόν ὅτι στοὺς ἀρχαίους ἐκκλησιαστικοὺς συγγραφεῖς, ὅπως στὸν ἅγιον Ἰγνάτιον, συνδέεται στενὰ ἡ Ἐκκλησία, με τὸ Θυσιαστήριον καὶ τὸν Επίσκοπον. Ὅπως ἔξω ἀπὸ τὸν Επίσκοπον δὲν νοεῖται ἀληθινὴ ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ καὶ Ευχαριστία ἔτσι ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν δὲν νοεῖται Θυσιαστήριον καὶ Επίσκοπος, καθὼς ἐπίσης καὶ

έξω από το Θυσιαστήριο (θεία Ευχαριστία) δεν νοείται Εκκλησία και Επίσκοπος. Από αυτά φαίνεται ότι ο Επίσκοπος δεν είναι ένας διοικητικός άρχοντας, αλλά ο Προεστώς της Ευχαριστιακής συνάξεως. Έτσι η ενότητα της Εκκλησίας δεν είναι αφηρημένη και πνευματική, αλλά σαρκική (πραγματική, σωματική). Και αυτή η σαρκική ενότητα πραγματοποιείται στην θεία Ευχαριστία.

Εμείς οι Ορθόδοξοι δεν νοιώθουμε την ενότητα του κόσμου έξω από την θεία Ευχαριστία. Λέμε πολλές φορές ότι ο κόσμος πρέπει να εκκλησιοποιηθεί. Αυτό θα γίνει μόνον όταν οι δια μέσου των αιώνων Απόστολοι και γενικά η Εκκλησία θα καλούν τους ανθρώπους στην «τράπεζα» του Κυριακού Μυστικού Δείπνου και όχι στην τράπεζα των διαπραγματεύσεων. Όταν οι Απόστολοι εφαρμόσουν την εντολή του Θεού: «δότε υμείς φαγείν» αυτό είναι το μεγαλύτερο φιλανθρωπικό και κοσμικό έργο της Εκκλησίας. Διότι δια του αγιαζομένου μικροκόσμου (του ανθρώπου) μεταφέρεται ο αγιασμός σε όλο τον μακρόκομο (σε όλη την φύση).

Επομένως η ενότητα της Εκκλησίας και του κόσμου πραγματοποιείται στην θεία Ευχαριστία. Από Ορθόδοξη πλευρά δεν νοείται πνευματική ζωή χωρίς θεία Ευχαριστία και θεία Κοινωνία. Ούτε νοείται αληθινή μετοχή στην θεία Ευχαριστία, όταν είμαστε διεσπασμένοι σε κομματικές παρασυναγωγές. Ούτε νοούνται οι «ιδιωτικές» λειτουργίες και η οποιαδήποτε διάσπαση της Ευχαριστιακής ενότητας, έστω για την εξυπηρέτηση του λαού. Αν θέλουμε να ζούμε κοινωνικά πρέπει να μάθουμε να ζούμε Ευχαριστιακά. Τότε η έρημος της ζωής μας γίνεται πνευματικός σιτοβολών. Στην περιοχή του θανάτου ξεπηγάει η ζωή.

«Όσοι Πιστοί», Εκδόσεις Ι.Μ. Γενεθλίου της Θεοτόκου (Λιβαδειά).

Κυριακή ΙΒ΄ Λουκα, Οί ασθένειες τῶν ἀνθρώπων (Λουκ ιζ΄, 12-19) .

«Ἐγένετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν».

Ὅλες οἱ διατάξεις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης «τυπικὰ ἦν καὶ συμβολικὰ καὶ σκιώδη», δηλαδή ἦταν συμβολικὲς καὶ εἶχαν τὴ σημασία τους (Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς). Π.χ. ἡ λέπρα ἦταν ἀρρώστια φρικτὴ καὶ ἀποτρόπαιη, γι'αὐτὸ καὶ διέταξε ὁ Μωσαικὸς νόμος ὅσοι ἔχουν προσβληθεῖ στὴν πόλη ἀπ' αὐτὴν νὰ μὴν κατοικοῦν μέσα σ'αὐτήν, ὅπως ἐπίσης δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ πλησιάσει ἓνας ὑγιὲς τοὺς λεπρούς. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ ἐκείνους ποὺ εἶχαν πυορροοῦσες πληγὲς ἢ ἀκόμη καὶ μὲ τοὺς νεκρούς.

Προκειμένου νὰ ἀποτινάξουν τὸ μῖσμα ὅσοι εἶχαν ἔλθει σὲ ἐπαφὴ μὲ ὅλους αὐτούς, ἔπρεπε νὰ ὑποστοῦν καθαρμούς ἢ νὰ κάνουν ἐξιλαστήριες θυσίες καὶ προσευχές. Στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο βλέπουμε τὸν Κύριο νὰ θεραπεύει δέκα λεπρούς καὶ νὰ τοὺς ἀποδίδει ὑγιεῖς στὸ κοινωνικὸ σύνολο. Αὐτὸ ὅμως μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν ἀρρώστια καὶ τὶς αἰτίες ποὺ τὴν προκαλοῦν.

Δὲν εἶναι ὁ Θεὸς ἡ αἰτία τῶν ἀσθενειῶν

Οἱ ἀρρώστιες δὲν εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς εἶναι ποιητὴς τῶν καλῶν κι ὄχι τῶν δυσαρέστων καὶ ὀδυνηρῶν. «Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς τὰ πάντα, ὅσα ἐποίησεν, καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν» (Γεν 1,31). Ἡ ἀρρώστια ἔχει τὴν αἰτία καὶ τὴ ρίζα τῆς στὴν ἁμαρτία. Αἰτία τῶν σωματικῶν ἀσθενειῶν, λέγει ὁ Χρυσόστομος, εἶναι «ἡ πονηρία τῆς γνώμης». Τὰ περισσότερα νοσήματα αἰτία ἔχουν τὴν ἁμαρτία. Κατ' ἀρχὴν ὁ Θεὸς μᾶς δημιούργησε χωρὶς φροντίδες καὶ ἀρρώστιες. Ἔπεσε ὅμως ὁ ἄνθρωπος στὴν ἁμαρτία, διεφθάρη ἡ ἀνθρώπινη φύση καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ παρουσιάζει ἀτέλειες καὶ ἀρρώστιες.

Ἀργότερα βέβαια, ὅταν γίναμε ἀδύναμοι βρῆκε τὴν εὐκαιρία ὁ διάβολος καὶ προκάλεσε κι αὐτὸς ἀσθένειες στὸν ἄνθρωπο. Παράδειγμα ἡ συγκύπτουσα, γιὰ τὴν ὁποία εἶπε ὁ Χριστὸς: «ταύτην δὲ θυγατέρα Ἀβραὰμ οὖσαν, ἣν ἔδησεν ὁ Σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη» (Λουκ. 13,16).

Ἐπίσης ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν του ἔμεινε καθηλωμένος τριάντα ὀκτὼ χρόνια ὁ παραλυτικὸς (Ἰωάν. 5,14).

Ὁ Χριστὸς εἶναι ἰατρός μας

Ὁ Χριστὸς θεράπευσε, κατὰ τοὺς Πατέρες, «πᾶσαν τὴν λεπρωθεῖσαν φύσιν». Γεύθηκε ὁ ἴδιος τὸν θάνατο γιὰ νὰ μᾶς λυτρώσει ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ τὰ κακὰ τῆς ἀνθρώπινης φύσεώς μας, ἓνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ ἡ ἀρρώστια. Αὐτός, κατὰ τὸν προφήτη Ἡσαΐα, «τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε καὶ τὰς νόσους ἐβάστασεν» (Ματθ. 8,17). Αὐτὸς θεράπευσε «τοὺς κακῶς ἔχοντας» (ὅπ. π. στίχ. 16). Ὅχι μόνο θεράπευσε σωματικά τοὺς ἀρρώστους ἀλλὰ καὶ ψυχικά.

Οἱ ἀρρώστιες τῶν ἀνθρώπων

Πράγματι ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ θεραπεύσει τὰ σωματικά καὶ ψυχικά μας νοσήματα. Εἴμαστε ὅμως ἄξιοι νὰ θεραπευθοῦμε; Ἐδῶ μπορούμε νὰ ποῦμε πὼς πολλὲς φορὲς ἀσθένειες τοῦ σώματος ἔχουν ἐπίδραση στὴν ψυχὴ μας καὶ ἁμαρτίες τῆς ψυχῆς ἔχουν ἄμεσο ἀντίκτυπο στὸ σῶμα. Ὁ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων εἶναι ὁ Χριστός. Ἕνας ἀρχαῖος ἐκκλησιαστικὸς συγγραφέας Τὸν ὀνομάζει «ἀρχίατρον ἐπιστήμονα». Ὅπου ὑπάρχει ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀκόμη εἶναι παρατηρημένο πὼς οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι καλύτερα ἀντιμετωπίζουν τὴν ἀσθένεια μὲ ἐλπίδα καὶ μὲ ἐμπιστοσύνη στὸ Θεό. Ἀντίθετα, ὅσοι βρίσκονται σὲ ἀπόσταση ἀπὸ τὸν Θεὸ ταλαιπωροῦνται πιὸ πολύ. Δὲν ἡρεμοῦν, εἶναι ἀπότομοι, σκληροὶ καὶ ἰδιοτελεῖς. Ἀμαρτία καὶ ἀρρώστια συνδέονται.

Ἀδελφοί μου, ἡ Ἐκκλησία μὲ τὰ μυστήρια εἶναι ἓνα ἱατρεῖο ἀδάπανο. Δὲν καταργεῖ τὴν ἱατρικὴ ἐπιστήμη. Ἀντίθετα τὴν βοηθεῖ πολὺ στὸ ἔργο της. Ἡ πίστη στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ μετάνοια μᾶς ἀφαιροῦν τὶς ἁμαρτίες καὶ μᾶς πλησιάζουν μὲ περισσότερο θάρρος στὸν Χριστὸ γιὰ νὰ θεραπευτοῦμε.

Σὲ μᾶς ὅλους ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου μας: «Πιστεύετε ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι;». Περιμένει ἀπὸ μᾶς νὰ ποῦμε: «Ναὶ Κύριε» (Ματθ. 9,28). Μ'αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ πλησιάζουμε τὸν θεραπευτὴ Ἰησοῦ στὴν Ἐκκλησία μας. Ἀμήν. *Μητροπολίτης Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας Ἰωήλ*

ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ, Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν, ιη´ (18 - 27). εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι;

Σωτηρία

ἡ ἐννοία τῆς σωτηρίας εκφράζεται στα εβραϊκά ἀπὸ ἓνα σύνολο ριζῶν που ἀναφέρονται στὴν ἴδια θεμελιώδη ἐμπειρία: σώζεται κανεὶς σημαίνει ὅτι γλιτώνει ἀπὸ ἓναν κίνδυνο, ὅπου ἦταν φόβος νὰ χαθεῖ. ἀνάλογα με τὴ φύση τοῦ κινδύνου, ἡ πράξη τῆς διασώσεως συγγενεύει με τὴν προστασία, τὴν ἀπελευθέρωση, τὴν εξαγορά, τὴν θεραπεία, καὶ ἡ σωτηρία συγγενεύει με τὴ νίκη, τὴ ζωὴ, τὴν εἰρήνη ...

με ἀφετηρία μία τέτοια ἀνθρώπινη ἐμπειρία, καὶ χρησιμοποιώντας τοὺς ὅρους που τὴν διατύπωναν, ἡ ἀποκάλυψη παρουσίασε μία ἀπὸ τὶς πιὸ οὐσιώδεις πλευρὲς τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμος: ὁ Θεὸς σώζει τοὺς ἀνθρώπους, ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Σωτήρας μας (Λκ.2,11), τὸ Ευαγγέλιο φέρνει τὴ σωτηρία σὲ κάθε πιστό (Ρωμ.1,16).

πρόκειται λοιπὸν γιὰ ἓνα βασικὸ ὄρο τῆς βιβλικῆς γλώσσας, τοῦ ὁποῖου ὅμως οἱ τελικὲς ἐννοιολογικὲς ἀποχρώσεις δὲν πρέπει νὰ μας κάνουν νὰ ξεχνούμε τὴν ἀργὴ πορεία τῆς ἐπεξεργασίας του.

“ὁ Θεὸς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι”, γι’αὐτὸ ἔστειλε τὸν Υἱό ὡς Σωτήρα τοῦ κόσμου. ὅταν ἐπεφάνη ἐδῶ στὴ γῆ ὁ Θεὸς καὶ Σωτήρας μας, αὐτὸς που ἦρθε γιὰ νὰ σώσει τοὺς ἁμαρτωλοὺς, τότε ἐκδηλώθηκαν ἡ χάρις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτήρα μας. γιὰτί με τὸ θάνατο καὶ τὴν ἀνάστασή του, ὁ Χριστὸς ἐγίνε γιὰ

μας “αίτιος αιωνίου σωτηρίας”. Σωτήρας του σώματος, που είναι η Εκκλησία. έτσι ο τίτλος του Σωτήρα ταιριάζει τόσο στον Πατέρα όσο και στον Χριστό. γι’ αυτό, το Ευαγγέλιο, που αναφέρει όλα αυτά τα γεγονότα, “δύναμις Θεού εστί εις σωτηρίαν παντί τω πιστεύοντι”.

αναγγέλοντας αυτό το Ευαγγέλιο, οι απόστολοι δεν έχουν άλλο σκοπό παρά τη σωτηρία των ανθρώπων, είτε πρόκειται για εθνικούς, είτε για Ιουδαίους, από τους οποίους ένα Υπόλειμμα τουλάχιστον έχει σωθεί, ώσπου να σωθεί τελικά ακόμη ένα μέρος του Ισραήλ.

αφού το Ευαγγέλιο κηρύχθηκε στους ανθρώπους με τον αποστολικό λόγο οι άνθρωποι, οφείλουν να κάνουν μία εκλογή, που θα προσδιορίσει την τύχη τους: τη σωτηρία ή την απώλεια (2Θεσ. 2,10. 2Κορ.2,15), τη ζωή ή τον θάνατο.

όσοι πιστεύουν και ομολογούν την πίστη τους σώζονται (Ρωμ. 10,9 εξ.13), αφού άλλωστε η πίστη τους έχει επισφραγιστεί με το Βάπτισμα, που είναι μία πραγματική εμπειρία της σωτηρίας (1Πε.3,21).

ο Θεός τους σώζει από καθαρή ευσπλαγχνία, χωρίς να υπολογίσει τα έργα τους (2Τιμ.1,9. Τιτ.3,5), από χάρη (Εφ.2,5.8), δίνοντάς τους το Άγιο Πνευμα (2Τιμ.2,13. Εφ.1,13. Τιτ.3,5 εξ). από αυτή τη στιγμή, ο Χριστιανός πρέπει να τηρεί με πιστότητα το Λόγο που έχει τη δύναμη να σώσει την ψυχή του (Ιακ. 1.21).

πρέπει να τρέφει την πίστη του με τη γνώση των Γραφών (2Τιμ.3,15) και να την κάνει να καρποφορήσει με καλά έργα (Ιακ. 2,14). πρέπει να κατεργάζεται “μετά φόβου και τρόμου” τη σωτηρία του (Φιλ.2,12). αυτό προϋποθέτει τη συνεχή άσκηση των αρετών “σωτηρίας” (1Θεσ.5,8), χάρη στις οποίες θα αυξηθεί “εις σωτηρίαν” (1Πε.2,2).

καμία αμέλεια δεν είναι επιτρεπτή, η σωτηρία προσφέρεται σε κάθε στιγμή της ζωής (Εβρ.2,3), “ιδού νυν ημέρα σωτηρίας” (2Κορ.6,2).

ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ. ΙΔ’ ΛΟΥΚΑ (η πίστις σου σέσωκέ σε)

Πίστη είναι η εμπιστοσύνη που δειχνουμε στον Θεό, ο Οποιος αποκαλύπτεται στους Αγίους της Εκκλησίας μας και μέσω αυτών μας φανερώνει το θέλημά Του και την αλήθεια για ό,τι μας ενδιαφέρει.

Η πίστις είναι ένα δώρο του Θεού...και εξαρτάται από την θέληση του ανθρώπου (**Ματθ. 8,13 9,22 Μάρκ. 5,34 10,52 Λουκ. 7,50 17,19 18,42**). Η πίστις αυξάνεται και αναπτύσσεται με την θέληση του ανθρώπου, είναι δηλ. «συνεργασία και συνεργεία αυτού με τον Θεό».

Η απιστία του ανθρώπου οφείλεται στην ασεβή καρδιά του (**Εβρ.3,12**), στην σκληροκαρδία του (**Μάρκ. 16, 14**), εξ αιτίας της παρεκκλίσεως από την αλήθεια (**Ιωάν. 8, 44-46**), της σκοτίσεως αυτού κατά παραχώρηση του Θεού (**Ιωάν. 12, 39-40**), της τυφλώσεως υπό του διαβόλου (**Β’ Κοριν. 4,4**) ο οποίος απομακρύνει τον θείο λόγο της πίστεως (**Λουκ. 8,12**), καθώς επίσης και εξ αιτίας της ανθρωπίνης δόξης (**Ιωάν. 5,14**).

Το πρώτο μέσο με το οποίο μπορεί κανείς να πιστέψει στον Θεό είναι το κήρυγμα, δεδομένου ότι η πίστις έρχεται δια της ακοής και η ακοή έρχεται με την διήγηση του λόγου του Θεού (**Ρωμ. 10,17**). Διότι πώς θα πιστέψει εάν δεν ακούσει; (**Ιωάν. 1,7 17,20 Πράξ. 8,12 14,27 Ρωμ. 1,5 Έφ. 1,13 Β’ Θεσ. 1,10**).

Το δεύτερο μέσον είναι η ανάγνωση των Αγίων Γραφών, κατά την μαρτυρία η οποία λέγει: «Ταύτα δε γέγραπται ίνα πιστεύσητε ότι Ιησούς εστί ο Χριστός, ο Υιός του Θεού, και ίνα πιστεύοντες ζωήν έχητε εν τω ονόματι αυτού» (**Ιωάν. 20,30-31**).

Το τρίτο μέσον είναι τα θαύματα του Θεού «Είπον ούν αυτω• τι ούν ποιείς συ σημείον ίνα ίδωμεν και πιστεύσωμέν σοι;» (**Ιωάν. 6,30 7,31 11,23 20,30-31**).

Το τέταρτο μέσον είναι η θεωρία των κτισμάτων του Θεού, όπως είναι γραμμένο στην προς Ρωμ. επιστολή **(1,20)** «Τα γαρ αόρατα αυτού από κτίσεως κόσμου τοις ποιήμασι νοούμενα καθοράται, η τε αἰδώς αυτού δύναμις και θειότης, εις το είναι αυτούς αναπολόγητους». Γι' αυτό και ο άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης ονομάζει αληθινή θεολογία τους λόγους των κτισμάτων με τα οποία από τα κατώτερα ανερχόμεθα στα ανώτερα, δηλαδή από τα αιτιατά ανερχόμεθα στον Αίτιο. "Έτσι στην κτίση σαν σε ένα καθρέπτη βλέπουμε τον Κτίστη και τον δοξάζουμε και τον πιστεύουμε, ότι είναι ο Θεός".

Και όλα δημιουργήθηκαν και υπάρχουν με την θεία βούληση, διότι Αυτός είναι ο αίτιος όλων, και τίποτε από όλα δεν είναι υπεράνω αυτού.

Και ο μέγας Βασίλειος λέγει ότι: «Ολόκληρη η δημιουργία του Θεού είναι σχολή των πνευματικών λόγων (των σκοπών της υπάρξεώς των) και τόπος διδασκαλίας της γνώσεως του Θεού. Από τα ορώμενα και αισθητά αναγόμεθα με τον νου μας στην θεωρία των αοράτων».

Το πέμπτο μέσο με το οποίο πείθεται κάποιος να πιστέψει στον Θεό είναι το κήρυγμα της υποδειγματικής ζωής, το προσωπικό παράδειγμα, δηλ. η κατά Χριστόν ζωή και η απόδειξη με τα έργα αυτών τα οποία διδάσκουμε. Για αυτό έλεγε ένας από τους αγίους Πατέρας: «Σιώπησε και άφησε να μιλήσουν τα έργα σου». Και πάλι: «Έλεγξε με την δύναμη των αγίων έργων σου αυτούς που διαφωνούν σε δογματικά θέματα μαζί σου και όχι με την γλυκύτητα της φωνής των λόγων σου» **(Φιλοκαλία)**. Γι' αυτό και ο Απόστολος Παύλος προτρέπει τον μαθητή του Τιμόθεο, όπως «τύπος γίνου των πιστών εν λόγω, εν αναστροφή, εν αγάπη, εν πνεύματι, εν πίστη, εν αγνεία» **(Α' Τιμ. 4,12)**. Παρόμοια και τους Εφεσίους συμβουλεύει να συμπεριφέρονται «ως υιοί φωτός» **(Εφεσ. 5, 8-10)**. Ενώ προς τους Κολασσαείς γράφει: «Εν σοφία περιπατείτε προς τους έξω, τον καιρόν εξαγοραζόμενοι. Ο λόγος υμών πάντοτε εν χάριτι, άλατι ήρτυμένος, είδέναι πώς δει υμάς ενί έκάστω άποκρίνεσθαι». **(Κολ. 4,5-6)**. **(ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΜΕ ΤΟΝ Π. ΚΛΕΟΠΑ)** www.pigizois.gr

Ας καλλιεργουμε, λοιπόν, το χωράφι της ψυχής μας ώστε η πίστη μας να είναι ζωντανή. Έτσι θα πορευόμαστε τον δρόμο των αγίων της Εκκλησίας μας, θα είμαστε ζωντανοί πνευματικά «ως λέοντες πυρ πνέοντες» και θα επιδρουμε θετικά και προς το περιβάλλον μας.

Κυριακή προ Χριστου Γεννήσεως, «Το όνομα το υπέρ πάν όνομα», «...Και εκάλεσε το όνομα αυτού Ιησουν» (Ματθ. 1,25)

Το ευαγγέλιο πού ακούσαμε σήμερα, αγαπητοί μου, διαφέρει από τα ευαγγέλια όλου του χρόνου. Όπως είδατε, έχει πολλά ονόματα. Τα ονόματα είναι εβραϊκά, ονόματα ανδρών γυναικών παιδιών, ανθρώπων πού έζησαν στα παλιά τα χρόνια, προτού να έρθει ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός στον κόσμο.

Όλοι αυτοί οι προ Χριστου έζησαν με μια ελπίδα ότι θα έρθει ο Χριστός στη γη να σώσει τον κόσμο. Άλλοι άπ' αυτούς ήταν βοσκοί πού έβοσκαν τα πρόβατα στα λιβάδια και έπαιζαν τη φλογέρα, άλλοι ήταν γεωργοί πού έσκαβαν τη γη, άλλοι ήταν βασιλείς ένδοξοι πού νίκησαν σε διαφόρους πολέμους, άλλοι ήταν προφήται πού μπορούσαν να δουν τι θα συμβεί υστέρα από εκατό - διακόσια χρόνια, κι άλλοι άπ' αυτούς ήταν Πατριάρχαι, όπως ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ.

Τι θα πει πατριάρχης; Ακούμε ο πατριάρχης Αβραάμ τι θα πει πατριάρχης;

Τότε, τα παλιά εκείνα χρόνια, οι οικογένειες ήταν πολυμελείς. Αν πας σήμερα σ' ένα σπίτι, βλέπεις δύο τρεις τέσσερις ανθρώπους. Στα σπίτια εκείνα τα παλιά, της αρχαίας εποχής, ξέρετε πόσοι ήταν; Διακόσοι τρακόσοι τετρακόσοι πεντακόσιοι!... Γεννούσαν παιδιά, και είχαν εγγόνια και δισέγγονα. Οι γενάρχες λοιπόν, οι αρχηγοί

τέτοιων μεγάλων οικογενειών, ωνομάζοντο πατριάρχαι. Και μέχρι σήμερα, μια οικογένεια πού έχει πολλά παιδιά λέγεται πατριαρχική. Τέτοιες οικογένειες είναι σήμερα πολύ σπάνιες...

Όλοι αυτοί, πού ακούσαμε τα ονόματα τους, είναι σήμερα άγνωστοι στους πολλούς... Λησμονούνται οι άνθρωποι, λησμονούνται τα ονόματα. Αλλά μέσ' στα δισεκατομμύρια ονόματα ένα δέ' λησμονείται. Θα περάσουν εκατό διακόσια τριακόσια χίλια χρόνια, θα σβήσει ο ήλιος καί τα άστρα, μα το όνομα αυτό θα μείνει αιώνιο καί αθάνατο. Είναι το όνομα του Ιησού Χριστού. Είναι το όνομα με το οποίο τελειώνει το σημερινό ευαγγέλιο. Αφού αναφέρει όλα τα ονόματα μικρών-μεγάλων, βοσκών-γεωργών, ανδρών - γυναικών, βασιλέων-προφητών, καταλήγει· «...καί κάλεσε το όνομα αυτού Ιησούν» (**Ματθ. 1,25**).

Τι σημαίνει το όνομα Ιησούς;

είναι εβραϊκό. «Ιησούς» σημαίνει σωτήρ, λυτρωτής, ελευθερωτής...

Το όνομα του Χριστού είναι δύναμις. Μέγα όνομα. Αν δέ' μπορείς να κάνης πολλές προσευχές, αρκεί να επικαλεστείς το όνομα του Χριστού. Γονάτιζε κάθε βράδυ, προτού να κοιμηθείς· προτού να σας πάρη ό ύπνος, γονείς και παιδιά γονατίστε κάτω απ' τις εικόνες και πέστε δυο λέξεις· «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με τον αμαρτωλόν». Αν πεις με την καρδιά σου το «Κύριε Ιησού Χριστέ...», το όνομα αυτό κατεβάξει τα άστρα από τον ουρανό. Το είπε ό ίδιος ο Χριστός· Στο όνομά μου θα βγάλετε δαιμόνια, στο όνομά μου θα θεραπεύετε αρρώστιες, στο όνομά μου θα ανασταίνετε νεκρούς, στο όνομά μου θα μετακινείτε βουνά. Έχει δύναμη το όνομα του Χριστού, αρκεί να το αναφέρουμε με ευλάβεια και με πίστη.

Για αυτό να μη φοβάται ο Χριστιανός τίποτα...

Το όνομα του Χριστού είναι το πιο γλυκό, το όνομα πού πρέπει ν' αγαπούμε περισσότερο από κάθε άλλο. ..Μακάρι, όταν πλησιάζει η τελευταία ώρα μας, να μας δώσει ο Θεός δύναμη να πούμε κ' εμείς· «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθεις εν τη βασιλεία σου» (**Λουκ. 23,42**).

Τ' αγαπούμε, αδελφοί μου, εμείς το όνομα αυτό; ...

Είπαμε ότι όλα τα ονόματα θα σβήσουν, θα ξεχαστούν μετά εκατό χρόνια κανείς δέ' θα τα θυμάται. Αλλά ένα όνομα θα μείνει αιώνιο- το όνομα του Ιησού Χριστού. Αυτό το όνομα να τιμούμε με τα λόγια και με τα έργα μας, για να έχουμε την ευλογία του ουρανού· αμήν.

<http://www.pigizois.net/index2.htm>,

Επίσκοπος

Αυγουστίνος,

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία, ή οποία έγινε στον Ιερό. ναό Αγίου Νικολάου Αμμοχωρίου - Φλωρίνης την 20-12-1981.

Σκέψεις στο Ευαγγέλιο της Κυριακής Μετά την Χριστού Γέννησιν(Πρωτ. Γεώργιος Δορμπαράκης) (+26-12+29-12)

Το Ευαγγελικό ανάγνωσμα της Κυριακής μετά την Χριστού Γέννησιν, ευρισκόμενο μέσα στην όλη ατμόσφαιρα των Χριστουγέννων, αναφέρεται σε τρία γεγονότα: στη φυγή της αγίας οικογένειας στην Αίγυπτο, κατόπιν προτροπής αγγέλου στον ύπνο του Ιωσήφ, λόγω της δαιμονιώδους οργής του Ηρώδη, στη σφαγή των νηπίων από τον παράφρονα Ηρώδη και στην επάνοδο της αγίας οικογένειας στην Ιουδαία και την εγκατάστασή της στην πόλη της Ναζαρέτ. Η σφαγή των νηπίων ερμηνεύεται και από το συναξάρι της 29ης Δεκεμβρίου...

Το κύριο πρόβλημα που θέτει η σημερινή ημέρα είναι η εξώφθαλμη αδικία που διαπράχθηκε τότε, γεγονός που οδηγεί στο πάντα επίκαιρο και ουδέποτε αποδεκτό από την ανθρώπινη λογική πρόβλημα της θεοδικίας: γιατί βρέφη και νήπια, πριν καν ξεκινήσουν τη ζωή τους, την έχασαν και μάλιστα με τέτοιο τραγικό τρόπο; ...

Την πρώτη από πλευράς θεολογικής αντιμετώπιση του προβλήματος έχουμε ήδη στην Παλαιά Διαθήκη στο βιβλίο του Ιώβ...

Η απάντηση στο πρόβλημα της θεοδικίας δεν υπάρχει στους ανθρώπινους συλλογισμούς και την ανθρώπινη λογική. Η απάντηση δίνεται στο επίπεδο της πίστεως στον Θεό: έχε εμπιστοσύνη στην αγάπη μου, έστω κι αν δεν την καταλαβαίνεις. Αν κανείς δεν αναχθεί σ' αυτό το επίπεδο, πάντοτε θα προσκρούει σε αδιέξοδο και στη διαπίστωση του παράλογου της ζωής. Κι αν μεν στην Παλαιά Διαθήκη η απάντηση δόθηκε στον Ιώβ με αυτόν τον τρόπο, εκεί που έχουμε την πληρότητα της απαντήσεως είναι στην Καινή με τον ερχομό του Χριστού. Στο πρόσωπο του Χριστού, του ενσαρκωμένου Θεού, βλέπουμε ότι οι όποιες δοκιμασίες στη ζωή, οι όποιες θλίψεις, οι όποιες τραγικότητες, συνιστούν δρόμο ζωής που αν κανείς τα αντιμετωπίσει με πίστη και υπακοή στον Θεό, οδηγούν στη Βασιλεία του Θεού. Ο ίδιος ο ενανθρωπήσας Θεός είναι η απάντηση: η ζωή Του απαρχής μέχρι τέλος είναι ένα πάθος. Το πάθος του Χριστού δεν σχετίζεται μόνον με τον Σταυρό, αλλά με όλη τη ζωή Του. Κι απόδειξη η σημερινή ημέρα: μόλις γεννάται αντιμετωπίζει τον φονικό θυμό του παράφρονα Ηρώδη. Το ίδιο και στα μετέπειτα χρόνια Του. Ο Σταυρός Του είναι η αποκορύφωση του Πάθους Του. Και τι μας δείχνει; Ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος που εκβάλλει στη Βασιλεία του Θεού, στην Ανάσταση, εκτός από το πάθος της ζωής αυτής.

... «Ουκ άξια τα παθήματα της παρούσης ζωής προς την μέλλουσαν εις ημάς αποκαλυφθήναι δόξαν» που σημειώνει ο απόστολος Παύλος. Αυτά που υφιστάμεθα στη ζωή αυτή, τις θλίψεις, τις δοκιμασίες, τους πόνους, δεν ισοφαρίζουν τη δόξα που θα μας αποκαλυφθεί στη μέλλουσα.

Στη λογική της πίστεως αυτής, με βάση την ίδια τη ζωή του Κυρίου, βρίσκεται και η υμνογραφία της εορτής. Τα νήπια που σφαγιάστηκαν ναι μεν έχασαν τη ζωή τους πριν ακόμη την ξεκινήσουν, όμως την βρήκαν ολοκληρωμένη με τη χάρη του Θεού στους κόλπους του Αβραάμ. Ο Θεός θέλησε, κρίμασιν οϊς οίδεν Εκείνος, αυτά τα παιδάκια να είναι οι πρώτοι μάρτυρές Του στον κόσμο, η πρώτη προσφορά σ' Αυτόν, γι' αυτό και θεωρούνται άγιοι με μεγάλη δύναμη παρρησίας ενώπιόν Του. ..

Η Εκκλησία μετά των αγίων της, με ό,τι υφίσταται στον κόσμο, θα διατρανώνει πάντοτε την άλλη λογική: μέσα από τα παθήματα του κόσμου τούτου θα αποκαλύπτει την οδό που εκβάλλει στην πληρότητα της Βασιλείας του Θεού. «Διά πολλών θλίψεων δει υμάς εισελθείν εις την Βασιλείαν των Ουρανών».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ (ΜΑΡΚΟΣ, α', 1-8) [ΟΤΑΝ ΤΑΥΤΙΖΕΤΑΙ Η ΚΥΡΙΑΚΗ «ΜΕΤΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ» ΜΕ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ «ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ», ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ «ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ» (ΜΑΡΚΟΣ, α', 1-8)]

Η ασκητική Ορθοδοξία

Ην δε Ιωάννης ενδεδυμένος τρίχας καμήλου και ζώνην δερματίνην περί την οσφύν αυτού και εσθίων ακρίδας και μέλι άγριον (Μαρκ. α',6).

Παρουσιάζοντας η σημερινή ευαγγελική περικοπή το πρόσωπο, το κήρυγμα και το έργο του Ιωάννου του Προδρόμου, του Βαπτιστού του Χριστού, καθώς επίσης και την επίδραση που είχε στον λαό η διδασκαλία του, μας προετοιμάζει για την μεγάλη εορτή των Θεοφανίων. Επίσης, επειδή είναι η πρώτη Κυριακή του νέου χρόνου, μας δίδεται η δυνατότητα να δούμε τον αληθινό χαρακτήρα της Ορθοδοξίας.

Για τον σημερινό εκκοσμικευμένο άνθρωπο η προβολή ενός ασκητού και μάλιστα στην αρχή του χρόνου, που ζούσε στην έρημο και ήταν ενδεδυμένος με δέρμα καμήλου και έτρωγε ακρίδες και μέλι άγριο, αποτελεί ένα πρόβλημα. Ίσως είναι και μια τρομερή πρόκληση. Λένε ότι ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος μπορεί να

παρουσιασθεί σαν πρότυπο ενός ασκητού και μάλιστα ερημίτου, όχι όμως και ενός οικογενειάρχου, που κατοικεί στον κόσμο και αντιμετωπίζει τόσα προβλήματα.

Πραγματικά. Σκεπτόμαστε πολλές φορές, πώς μπορεί να μιλήσει μια τέτοια μορφή στον σύγχρονο άνθρωπο ή πως μπορεί να εργασθεί αποδοτικά η Ορθοδοξία σε μια κοινωνία, που έχει μάθει να ζει με άνεση, που έμβλημά της έχει την ευζωία και την καλοπέραση;

Πρόδρομος-Χριστός, έρημος-κοινωνία

Κατ' αρχάς πρέπει να πούμε ότι ο Τίμιος Πρόδρομος προετοίμασε τον δρόμο για την έλευση του Χριστού. Δηλ. υπάρχει μια κοινωνία μεταξύ των δύο αυτών προσώπων. Κατά τον ίδιο τρόπο υπάρχει μια θαυμάσια σύζευξη, θα μπορούσαμε να πούμε αλληλοπεριχώρηση μεταξύ της ερήμου και της κοινωνίας. Η έρημος, με όλο τον δυναμικό χαρακτήρα, καθαρίζει τον άνθρωπο από τα πάθη, προετοιμάζει τον δρόμο για την έλευση της Βασιλείας του Χριστού, οπότε επανερχόμενος στην φυσική ζωή αποκτά την πραγματική κοινωνία με τον Θεό και τους ανθρώπους. Κατά τον άγιο Ισαάκ δεν μπορεί ο άνθρωπος να γαληνέψει εσωτερικά, όταν ενεργούν οι αισθήσεις, ούτε τα σωματικά πάθη καταργούνται ή οι πονηροί λογισμοί εκλείπουν «άνευ της ερήμου». Και όταν ειρηνεύσει εσωτερικά, τότε γίνεται ο πιο κοινωνικός άνθρωπος. Με άλλα λόγια η έρημος οδηγεί στον Χριστό και ο Χριστός είναι η έρημός μας.

Το ορθόδοξο ήθος είναι ασκητικό

Έπειτα η ένσταση των σημερινών ανθρώπων, ότι ένας ασκητής δεν μπορεί να μιλήσει στον άνθρωπο που ζει στην κοινωνία, δεν είναι ορθή για δυο βασικούς λόγους. *Πρώτον* γιατί στην Ορθόδοξη Πατερική διδασκαλία δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ κοσμικού και μοναχικού τρόπου ζωής, ούτε μεταξύ αγάμων και εγγάμων, αλλά μεταξύ ανθρώπων που έχουν το Άγιο Πνεύμα και ανθρώπων που δεν το έχουν. *Δεύτερον*, γιατί ο τρόπος ζωής, όπως τον περιγράφει η Αγία Γραφή και τον βιώνουν οι άγιοι, είναι ασκητικός.

Η Αγία Γραφή λέγεται Ευαγγέλιο, που θα πει καλή αγγελία. είναι η μαρτυρία της νέας ζωής. Αυτή δε η νέα ζωή, η απόκτηση της σωτηρίας προϋποθέτει έναν ασκητικό τρόπο ζωής, που πρέπει να βιούται απ' όλους τους Χριστιανούς, που θέλουν να λάβουν το Άγιο Πνεύμα, είτε είναι έγγαμοι είτε είναι άγαμοι.

Οι παραγγελίες «αγωνίζεσθε εισελθείν διά της στενής πύλης» (Λουκ. ιγ' 14), «η βασιλεία του Θεού βιάζεται και οι βιασταί αρπάζουσιν αυτήν» (Ματθ. ια' 12), «νεκρώσατε τα μέλη υμών τα επί της γης» (Κολ. γ' 5) κλπ. έχουν απόλυτη και καθολική ισχύ, αναφέρονται σε όλους τους Χριστιανούς, ανεξάρτητα του τόπου κατοικίας και του τρόπου ζωής τους. Διότι, όπως η σωτηρία που τελείωσε ο Χριστός προσφέρεται σε όλους τους βαπτισθέντας «εις το όνομα της ζωοποιού και θεαρχικής Τριάδος», έτσι και ο δρόμος της σωτηρίας είναι κοινός για όλους τους Χριστιανούς.

...Οι σύγχρονοι άνθρωποι μαστίζονται κυριολεκτικά από τα τρία πάθη (φιληδονία, φιλαργυρία, φιλοδοξία). Είναι δούλοι των παθών και της φύσεως. Από αυτή την δουλεία, προέρχεται το άγχος και η ανασφάλεια.

Γι' αυτό ο ασκητικός τρόπος ζωής, που συνιστά το ορθόδοξο ήθος, πρέπει να βιούται από όλους τους Χριστιανούς, για να απαλλαγούν από την κακοδαιμονία.

Οι μοναχικές αρετές είναι κατ' εξοχήν ευαγγελικές αρετές, πρέπει να βιώνονται από όλους τους Χριστιανούς με μετριωτέρα μορφή και ανάλογη προσαρμογή.

Επομένως η ασκητική μορφή του Ιωάννου του Προδρόμου διδάσκει τον ασκητικό τρόπο ζωής του ορθόδοξου Χριστιανού, διά του οποίου συνδέεται με τον Χριστό και αποκτά την θέωσή του. «Οσμή Γνώσεως» Εκδόσεις Τέρτιος.

Κυριακή μετά τα Φωτα. Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Χριστοῦ (*Ματθ. 4, 12-17*) **Μητροπολίτης Ἑδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας Ἰωήλ.**

«Ἀκούσας δὲ ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν».

Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Χριστοῦ ἀπέναντι στοὺς ἀνθρώπους δὲν ἦταν μονολιθική. Εἶχε μιὰ ποικιλία ἐκδηλώσεων. Ἄλλωστε ὁ Χριστὸς ἐνσαρκώθηκε καὶ φανερώθηκε στοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔτσι ἀποκαλύφθηκε ἡ σοφία του, μὲ σκοπὸ «προτεθῆναι τὴν αὐτοῦ πολιτείαν εἰς μίμησιν», δηλαδὴ γιὰ νὰ γίνει ἡ ζωὴ του σὲ μᾶς πρότυπο γιὰ μίμηση, παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. Ἀνάλογα μὲ τὴν κάθε περίπτωση ποὺ τοῦ παρουσιαζόταν, ἐνεργοῦσε. Ὅχι διπλωματικὰ καὶ μὲ ἰδιοτέλεια, ἀλλὰ πάντοτε ἔχοντας ὡς γνώμονα τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλοτε μιλοῦσε ταπεινὰ γιὰ τὸ πρόσωπό του κι ἄλλοτε ἀπεκάλυπτε τὴ θεότητά του. Ἄλλοτε ἐρχόταν στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ μιλοῦσε μπροστὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο γιὰ θέματα σοβαρότατα κι ἄλλοτε ἔφευγε καὶ κρυβόταν στὴ Γαλιλαία γιὰ νὰ ἀποφύγει τὸ φθόνο τῶν ἐχθρῶν του καὶ τὴν ἄκαιρη σύλληψή του. Μιὰ τέτοια περίπτωση εἶναι κι αὐτὴ ποὺ περιγράφει τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο.

Γιατί ἀναχώρησε ὁ Κύριος στὴ Γαλιλαία;

Ἡ ἀναχώρησή του ἔγινε μετὰ τὴ σύλληψη τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου (*Ματθ. 4, 12*). Ἕνας λόγος εἶναι ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀπέφυγε τὴ δημοσιότητα καὶ ἀπέβλεπε στὴν προετοιμασία τῶν μαθητῶν του γιὰ τὸ ἐπικείμενο πάθος του. Ἄλλος λόγος εἶναι ὅτι ἀκόμα δὲν εἶχε ἔλθει ἡ ὥρα του νὰ σταυρωθεῖ «οὐ τὸ παθεῖν φεύγων, διὰ τοῦτο γὰρ ἐλήλυθεν, ἀλλὰ καιρὸν ἀναμένων ἐπιτήδειον εἰς τοῦτο», δηλαδὴ ὁ Κύριος δὲν ἦταν ἓνας δειλὸς ποὺ ἀπέφευγε τοὺς κινδύνους τοῦ ἔργου του, ἀλλὰ ἦταν συνετὸς καὶ ἐπεδίωκε τὸν κατάλληλο καιρὸ γιὰ νὰ σταυρωθεῖ «ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦλθον εἰς τὴν ὥραν ταύτην» (*Ἰωάν. 12, 27*). Ἐὰν σταυρωνόταν γρήγορα, θὰ καταστρεφόταν μεγάλο μέρος τοῦ ἔργου του. Ἡ φυγὴ του δὲν ἦταν δειλία ἀλλὰ σωφροσύνη. Δὲν ἔβαζε σὲ ἄσκοπους κινδύνους τὸν ἑαυτό του.

Ἐπιτρέπονται οἱ ὑπερβολὲς στοὺς χριστιανούς;

Τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου μας, ποὺ ἀπέφευγε νὰ ἐκτεθεῖ ἄσκοπα ἔχει πολλὰ νὰ μᾶς πεῖ. Τίποτε δὲν πρέπει νὰ κάνουμε μὲ διάθεση ὑπερβολῆς. Οὔτε συντηρητικοὶ νὰ εἴμαστε ἀλλὰ οὔτε καὶ φιλελεύθεροι νὰ εἴμαστε στὰ πνευματικὰ θέματα. Ἀκόμη καὶ στὶς κοσμικὲς ὑποθέσεις μας νὰ ἐνεργοῦμε συνετά. Πάντοτε νὰ ἀκολουθοῦμε τὴ μέση ὁδὸ ποὺ διατηρεῖ ἡ Ἐκκλησία μας. Νὰ ἀναφέρουμε μερικὰ παραδείγματα:

Ἄς δοῦμε τὸ παράδειγμα τῆς νηστείας. Ἄλλοι πολὺ ἄκριτα, κι ἄλλοι, ἴσως εἶναι οἱ πιὸ πολλοί, καθόλου. Ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης λέγει πὼς ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ εἶναι «δόκιμος ζυγοστάτης», δηλαδὴ καλὴ ζυγαριά. Οὔτε τὴν ἀσιτεία νὰ ἐπικροτήσῃ γιατί θὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὴν ἀτονία καὶ στὴν κατάρρευση, ἀλλ' οὔτε καὶ τὴν πολυφαγία γιατί θὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὴν ἀσωτία. Οἱ διαφορὲς πνευματικὲς ἀσκήσεις τῆς ἀρετῆς νὰ εἶναι σύμμετρες μὲ τὶς δυνάμεις μας γιὰ νὰ ἔχουμε κανονικὴ πνευματικὴ πρόοδο. Πολλὲς φορὲς ἄνθρωποι ποὺ πρωτογνώρισαν τὸν Χριστό, ἔπесαν μὲ τὰ μοῦτρα στὴν πνευματικὴ ζωὴ κι ὅταν ἔφυγε ὁ ζῆλος ξαναγύρισαν στὶς προηγούμενες συνήθειές τους κι ἔγιναν χειρότεροι «καὶ γίνεται τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χεῖρονα τῶν πρώτων» (*Ματθ. 12, 45*).

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ ἄλλα ζητήματα. Δὲν πρέπει νὰ βλέπουμε παντοῦ ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ἀμνηστεύουμε αὐτοὺς ποὺ τὴν διαβάλλουν καὶ τὴν συκοφαντοῦν. Στὴν πνευματικὴ ζωὴ νὰ ὑπάρχει ἓνα μέτρο. Στὴ συναναστροφή μας μὲ τοὺς ἄλλους νὰ ἔχουμε διάκριση, ὥστε νὰ ἀντιληφθοῦμε ποιὸς εἶναι ὁ κατάλληλος καιρὸς γιὰ νὰ μιλήσουμε στὸν ἄλλο γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ γιὰ θέματα πνευματικὰ. Ἐνδέχεται ἀντὶ γιὰ νὰ κάνουμε καλὸ νὰ κάνουμε κακό.

Ἀδελφοί μου, ἃς παραδειγματισθοῦμε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ εἴμαστε ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ συνετοὶ καὶ σώφρονες. Ἀμήν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ. Προσωπική συνάντηση με τον Χριστό. «Ζακχαίε, σπεύσας κατάβηθι». (Λουκ. 19' 5). «Ζακχαίε, κάνε γρήγορα και κατέβα».

Ο Ζακχαίος ικανοποιώντας τις μεταφυσικές του αναζητήσεις επεδίωξε να συναντήσει τον Χριστό και Εκείνος δείχνοντας τον σκοπό της ενανθρωπήσεώς Του τον εκάλεσε σε μια προσωπική συνάντηση: «Ζακχαίε» του είπε «κάνε γρήγορα και κατέβα γιατί σήμερα πρέπει να μείνω στο σπίτι σου».

Λίγες σκέψεις θα διατυπώσουμε για την προσωπική συνάντηση με τον Χριστό.

Η κοινωνία του ανθρώπου με τον Χριστό και του Χριστού με τον άνθρωπο είναι κυρίως ένα **προσωπικό γεγονός**. Ο Χριστός δεν συναντάται με την μάζα, αλλά με τα πρόσωπα, που είναι άξια να δεχθούν την θεία Του διδασκαλία και να ακούσουν το ουράνιο κάλεσμά Του.

Ο Χριστός είναι Πρόσωπο. Το ίδιο και ο άνθρωπος. Επομένως μια προσωπική συνάντηση (πρόσωπο με Πρόσωπο) δημιουργεί τις κατάλληλες συνθήκες σωτηρίας. Πράγματι η γνώση του Θεού βιώνεται στα όρια της προσωπικής σχέσεως. Έκφραση αυτής της συναντήσεως και της κοινωνίας είναι η προφορά του ονόματος. Ο Χριστός καλεί τον άνθρωπο με το όνομά του (που είναι πολύ προσωπικό του) και ο άνθρωπος καλεί τον Θεό με το όνομά Του. «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με».

Ο ίδιος ο Χριστός που είναι «ο ποιμήν ο καλός» φανέρωσε αυτήν την προσωπική σχέση με το ποίμνιό Του, όταν είπε: «τα πρόβατα της φωνής αυτού ακούει και τα ίδια πρόβατα καλεί κατ' όνομα και εξάγει αυτά» (Ιω. 1' 3). Αυτό το βλέπουμε και στην περίπτωση του Αποστόλου Πέτρου. Μετά την ανάστασή Του ο Κύριος τον ερωτά: «Σίμων Ιωνά, αγαπάς με πλείον τούτων;» Και ο Πέτρος απαντά: «Ναι Κύριε, συ οίδας ότι φιλώ σε» (Ιω. κα' 15). Επίσης το ίδιο βλέπουμε στην περίπτωση της Μαρίας της Μαγδαληνής. Όταν ο Κύριος λέγει «γύναι, τι κλαίεις; τίνα ζητείς;» εκείνη νομίζει ότι είναι ο κηπουρός. Όταν όμως χρησιμοποιεί το όνομά της «Μαρία» τότε εκείνη αμέσως αναγνωρίζει τον Κύριό της και διδάσκαλό της.

Η συνάντηση του Χριστού με τον Ζακχαίο δείχνει ακόμη τις **πραγματικές προϋποθέσεις μιας προσωπικής συναντήσεως**. Και αυτή η προϋπόθεση είναι η έκσταση. Ο Κύριος κατέβηκε από τον ουρανό στην γη για να συναντήσει τον άνθρωπο και να διαλεχθεί μαζί του, με σκοπό την σωτηρία του. Και ο Ζακχαίος ανέβηκε από την γη στο δέντρο για να δει τον Χριστό και να ακούσει τον θείο Του λόγο. Και οι δυο έκαναν μια έξοδο και συναντήθηκαν πραγματικά και ουσιαστικά. Ιδίως ο Ζακχαίος επέτυχε την προσωπική συνάντηση γιατί έκανε τρέλλες. Δεν ήταν λίγο πράγμα, πλούσιος αυτός, αρχιτελώνης με μια κοινωνική θέση να ανεβεί επάνω στο δέντρο για να δει ένα Ναζαρηνό. Αυτή όμως η έξοδος από την καλή ιδέα για τον εαυτό του και την «αξιοπρέπειά» του είχε συνέπεια την σωτηρία του. Αυτό δείχνει ότι ο άνθρωπος συναντάται με τον Χριστό στα όρια της προσωπικής σχέσεως, όταν κάνει τρέλλες. Όταν δηλ. αφανίζει την ψευδαίσθηση της πληρότητας και της αυτάρκειας, όταν παύει να υπολογίζει την γνώμη του κόσμου, και όταν αναζητά παρθενικά και αληθινά τον Χριστό, έστω κι αν όλοι τον κοροϊδεύουν, τότε συναντά τον Κύριο.

Η προσωπική και σωτήριος **συνάντηση με τον Χριστό γίνεται μέσα στην Εκκλησία** που είναι το ευλογημένο και ένδοξο Σώμα Του και κοινωνία προσώπων. Η Εκκλησία κατά το Βάπτισμα δίδει στον άνθρωπο το όνομά του και με αυτό έκτοτε τον γνωρίζει. Του δίδει προσωπικά την θεία Χάρη και προσωπικά του προσφέρει το μήνυμα της σωτηρίας. Με το όνομά του του συγχωρεί τις αμαρτίες, τον στεφανώνει,

τον χειροτονεί Ιερέα, του δίδει τα θεία Δώρα, δηλ. το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, τον συνοδεύει στην άλλη ζωή με την εξόδιο ακολουθία.

Αφού λοιπόν η Εκκλησία είναι κοινωνία προσώπων, σημαίνει πως αν θέλουμε την σωτηρία μας είναι ανάγκη να την αισθανόμαστε, ως τον χώρο της προσωπικής μας συναντήσεως με τον Χριστό και όχι απλώς με την εξωτερική επαφή μαζί Του. Άλλωστε με την θεία Του Χάρη ενούμεθα μαζί Του. Άρα δεν πρέπει να ζούμε στην εκκλησία σαν άτομα, αφού η ίδια της δεν θέλει να μιλάει σε μάζα και να θεωρεί τους πιστούς σαν όχλο, αλλά θέλει να μιλάει και να συναναστρέφεται με τους ανθρώπους προσωπικά.

Αυτή είναι η μεγαλύτερη προσφορά της Εκκλησίας ιδίως σήμερα που όλοι πασχίζουν να μετατρέψουν τους ανθρώπους σε άτομα, σε όχλο για να τους οδηγούν όπου αυτοί θέλουν...

Είναι προτιμότερο να δώσουμε στον άλλον την εσωτερική γαλήνη και ασφάλεια, παρά να περιορίζουμε το έργο μας σε εξωτερικές προσφορές. Καταλήγοντας λέμε πως είναι ανάγκη στις κρίσιμες ημέρες που διερχόμαστε να θεωρούμε την Εκκλησία σαν κιβωτό της προσωπικότητας και όχι σαν υπουργείο κοινωνικών υπηρεσιών, σαν κιβωτό σωτηρίας και όχι σαν αίθουσα διαλέξεων και συζητήσεων. Τότε σαν τον Ζακχαίο θα απολαύσουμε την σωτηρία μας. **«Όσοι Πιστοί». Εκδόσεις Ι.Μ. Γενεθλίου της Θεοτόκου (Λειβαδιά)**

Κυριακή ΙΕ΄ Ματθαίου (Ματθ. 22,35-46), «44. εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου»). (Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ).

Τι σημασία έχει για μας σήμερα το αν ο Χριστός είναι Θεός; Και γιατί θα πρέπει συνέχεια να το λέμε και να το υπενθυμίζουμε στο περιβάλλον μας;

Επειδή είναι Θεός ο Χριστός, γι' αυτό μπορεί να μας σώση, να μας βάλει στον Παράδεισο, να μας κάνει μετόχους της Βασιλείας Του. Επειδή είναι Θεός μας λέει την αλήθεια για ό,τι μας ενδιαφέρει. Επειδή είναι Θεός, μπορεί να κάνει πράξι τις υποσχέσεις Του. Επειδή είναι Θεός ο Χριστός μπορεί να μας προστατέψη από τον Διάβολο, από τους δαίμονες, από τον φόβο του θανάτου, από τους δαιμονισμένους ανθρώπους. Επειδή είναι Θεός μπορεί να μας δώση την ειρήνη Του, όχι εξωτερική ειρήνη που υπόσχονται οι πολιτικοί αλλά την εσωτερική ειρήνη που έρχεται με την απαλλαγή από τα πάθη. Επειδή είναι Θεός μπορεί να μας δώση την αληθινή χαρά και όχι την ψεύτικη των ηδονών.

Εάν ζουμε όπως μας παραγγέλνει ο Θεός, τότε θα νιώσουμε μέσα μας ότι όλα αυτά είναι αληθινά, ότι ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. «Γεύσασθε και ίδετε ότι χρηστός ο Κύριος», με την προσωπική εμπειρία θα βεβαιώσουμε ότι όλα αυτά ισχύουν. Και ισχύουν όχι μόνο για κάποιους που έζησαν κάποτε και κάπου αλλά ισχύουν και για μας και για τον καθένα που θα εμπιστευθῇ τον εαυτό του στον αληθινό Θεό.

Από την στιγμή που θα αποκτήσουμε προσωπική πείρα, θα αισθανθούμε κι εμείς την ανάγκη να μεταδώσουμε την αλήθεια και στο περιβάλλον μας. Όπως οι Απόστολοι δεν κράτησαν για τον εαυτό τους μόνο την Ανάστασι του Χριστού αλλά μετέδωσαν το ευχάριστο νέο σε όλη την τότε γνωστή οικουμένη, έτσι και ο κάθε Χριστιανός, ανεξάρτητα από την χρονική περίοδο που ζει σ' αυτόν τον κόσμο, αισθάνεται την ανάγκη να λατρεύει τον αληθινό Θεό, να διαλαλή τα μεγαλεία Του, να παρακινή και τους συνανθρώπους του να μπουν ει δυνατόν όλοι στον δρόμο που οδηγεί στην αγιότητα, στον δρόμο που οδηγεί στην θέωσι.

Όπως η λειτουργία της αναπνοής γίνεται αυτόματα, έτσι και η μαρτυρία μας προς το περιβάλλον μας γίνεται από μόνη της είτε το επιδιώκουμε είτε όχι, εν γνώσει ή εν αγνοία μας. Και αλοίμονό μας εάν ισχύση για μας αυτό που λέει ο

Κύριος για το αλάτι που χάνει την αλμύρα του. Πολλά μας έδωσε ο Θεός, πολλά και θα μας ζητήσει και όποιος ξέρει πολλά και δεν τα εφαρμόζει θα τιμωρηθεί αυστηρότερα.

Βέβαια, ο Θεός είναι οίκτιρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και δεν μας τιμωρεί κατ'ευθείαν. Αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, πόσοι άνθρωποι θα ζούσαν πάνω στον πλανήτη; Αλλά αλλου φταιμε και αλλου τιμωρούμαστε. Σε διαφορετική στιγμή αμαρτάνουμε και μετά από καιρό έρχεται η τιμωρία, που δεν είναι τιμωρία αλλά ιατρική παρέμβαση του Θεου για να μην χειροτερέψουμε ή για να μην χάσουμε τον Παράδεισο ή για να συνετιστούμε και να ξαναξεκινήσουμε την πορεία μας προς την αγιότητα.

Οι άνθρωποι που λόγω γεωγραφίας ή ιστορικών και πολιτιστικών συγκυριών δεν γνώρισαν τον αληθινό Θεό στο πρόσωπο του Κυρίου και Θεου και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού είναι φτωχοί. Ναι μεν χαίρονται σε κάποιο βαθμό το δωρο της ζωής σε αυτόν τον μάταιο κόσμο αλλά δεν μπορούν να γνωρίσουν την αγιότητα, δεν μπορούν να προγευθούν τον Παράδεισο αφού δεν γνωρίζουν Εκείνον που θα βλέπουμε συνέχεια, όσοι παμε στον Παράδεισο. Μαλιστα η Αποκάλυψη του Ιωάννου λέει πως αυτοί που θα πάνε στον Παράδεισο αλλά δεν θα είναι Ορθόδοξοι Χριστιανοί θα τρώνε από τα φύλλα του δέντρου της ζωής, ενώ από τους καρπούς θα τρώνε μόνο οι Βαπτισμένοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί, οι οποίοι ζούσαν σύμφωνα με το θέλημα του Θεου.

Ας ζουμε, λοιπόν, σύμφωνα με το θέλημα του αληθινού Θεου, του Χριστού, ώστε να κληρονομήσουμε τα αγαθά που μας υπόσχεται και στα οποία ήδη μετέχουν οι άγιοι της Εκκλησίας μας από αυτήν την ζωή. Είναι κρίμα εμείς που έχουμε τον αληθινό Θεό στην ορθόδοξη αγιοπνευματική παράδοση να ζουμε όπως οι αλλόθρησκοι και οι αλλόδοξοι.

Καλούμεθα να γίνουμε το «φως του κόσμου» στην σημερινή ανθρωπότητα που στενάζει κάτω από τα διάφορα προβλήματα. Βοηθώντας τον διπλανό μας, βοηθάμε και τον ίδιο μας τον εαυτό, διότι στην Εκκλησία όταν δίνουμε δεν χάνουμε αλλά πολλαπλασιάζεται και αυτό που έχουμε!

http://frgewrgios.blogspot.gr/2015/10/blog-post_11.html

Κυριακή ΙΣΤ΄ Ματθαίου (Ματθ. 25,14-30), «15. καὶ ὃ μὲν ἔδωκε πέντε τάλαντα, ὃ δὲ δύο, ὃ δὲ ἓν, ἐκάστω κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν».

Τι είναι το «τάλαντο», πληθυντικός «τάλαντα» που διαβάζουμε στην σημερινή Ευαγγελική περικοπή;

Το τάλαντο είναι μονάδα μέτρησης της μάζας που χρησιμοποιούνταν κατά την αρχαιότητα από πολλούς λαούς της Μεσοποταμίας και της Μεσογείου. Οι υποδιαιρέσεις του, όταν αναφέρονταν σε πολύτιμα μέταλλα, λειτουργούσαν και ως νομίσματα.

Οι Εβραίοι χρησιμοποιούσαν το βαβυλωνιακό τάλαντο, αλλά αργότερα το αναθεώρησαν - το βαρύ τάλαντο της εποχής της Καινής Διαθήκης θα ζύγιζε σήμερα 58,9 χιλιόγραμμα.

Οι Σουμερίοι, Βαβυλώνιοι και Εβραίοι διαιρούσαν το τάλαντο σε 60 μνες, μία χρυσή μνα ισοδυναμούσε με περίπου 433 γραμμάρια χρυσού όχι μόνο ως μάζα, αλλά και ως αγοραστική δύναμη. Τάλαντα δεν κόπηκαν ποτέ και μνες μόνο σπάνια, αφού ένα τέτοιο κέρμα ήταν πολύ βαρύ για να χρησιμοποιηθεί. Κόπηκαν όμως δραχμές, δηλ. εκατοστά της μνας (περ. 4,3 γραμμάρια). 1 δραχμή αντιστοιχούσε 6 οβολούς, και 1 οβολός αντιστοιχούσε 8 χαλκούς.

Ο Χριστός προσέδωσε στο τάλαντο μια νέα σημασία με την Παραβολή των Ταλάντων, όπου περιέγραψε την εργατικότητα και την καλλιέργεια των ικανοτήτων

ως την πραγματική περιουσία («τάλαντα») του ανθρώπου. Βάσει αυτής της παραβολής, ο χριστιανικός κόσμος ταύτισε στη συνέχεια την έννοια του ταλάντου με το ιδιαίτερο χάρισμα - έτσι προέκυψε η σημερινή χρήση της λέξης «ταλέντο» (από το *talentum*, τη λατινική λέξη για το τάλαντο).
<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%A4%CE%AC%CE%BB%CE%B1%CE%BD%CF%84%CE%BF>

Ο Θεός, λοιπόν, μας δίνει τάλαντα, ικανότητες για να τις αξιοποιήσουμε ώστε όταν ξανάρθη, να του παρουσιάσουμε τα έργα μας. Έχουμε δηλαδή αξιολόγησι! Έχουμε υπευθυνότητα, η ελευθερία που μας δίνει ο Θεός συνεπάγεται και την κρίσι για το πώς την χρησιμοποιήσαμε.

Ορισμένοι συνεχώς παραπονιούνται για το ότι δεν έχουν την τύχη που έχουν οι άλλοι, την ομορφιά, το μυαλό, τα χρήματα, την γυναίκα κλπ. και φτάνουν και στο σημείο να βλασφημούν τον Θεό, ότι είναι άδικος, ότι αλλού τα έδωσε τα χαρίσματα και τις ικανότητες και στο τέλος θα ζητήση και τα ρέστα!

Το λάθος που κάνουν βρίσκεται στο ότι ο Θεός αυτό που θέλει είναι να ζουμε με τέτοιον τρόπο ώστε να κληρονομήσουμε τον Παράδεισο και όχι να καλοπερναμε. Εάν η καλοπέρασι ήταν ο σκοπός της ζωής, τότε ο Θεός θα ήταν άδικος, αφού άλλοι πεθαίνουν νέοι και άλλοι γέροι, άλλοι είναι άρρωστοι μια ζωή και άλλοι φτάνουν σε βαθιά γεράματα με υγεία, άλλοι γεννιούνται σε παλάτια και άλλοι σε τρωγλες, άλλοι επιδίδονται στις ηδονές και άλλοι δυσκολεύονται λόγω ψυχολογικών προβλημάτων κλπ.

Όταν ο Θεός δίνει πολλά τάλαντα σε κάποιον περιμένει και ανάλογα αποτελέσματα. Ένας που έχει λίγα μπορεί να ζηλεύει τον άλλο που έχει πολλά αλλά αν του πης να δουλέψει παραπάνω για να αυξήση την περιουσία του, υλική ή πνευματική, θα αρνηθῇ. Θέλει να κοπιάζει λίγο και να απολαμβάνει πολύ.

Από την άλλη, αν δουμε ανθρώπους που έχουν πολλά τάλαντα, στον χώρο της Εκκλησίας, επειδή είναι ταπεινοί, δεν ζητουν περισσότερα δικαιώματα αλλά απεναντίας υπηρετουν όσο γίνεται περισσότερους συνανθρώπους τους. Ένας οικογενειάρχης κουράζεται στο να φροντίζει την οικογένειά του αλλά ένας Όσιος Παΐσιος προσευχόταν για όλη την Ελλάδα και όλο τον κόσμο! Δεν ειχε ελεύθερο χρόνο, δεν ειχε ίσα δικαιώματα, δεν έτρωγε πολύ, δεν κοιμόταν πολύ, δεν έκανε ταξίδια αναψυχής, δεν άναβε καλά καλά την σόμπα του στο φτωχικό του κελλί. Στο «κομπιούτερ» του ειχε χιλιάδες υποθέσεις και με την προσευχή του και τις συμβουλές του βοηθουσε τους ανθρώπους να βγαίνουν από τα αδιέξοδά τους. Εάν πληρωνόταν ως ψυχολόγος π.χ., πόσα χρήματα θα έπρεπε να παίρνει; Τι περιουσία προσωπική θα έκανε με τόσες υποθέσεις που ανέλαβε όλα τα χρόνια της άσκησης του;

Ας μην είμαστε, λοιπόν, μίζεροι, ας μην συγκρίνουμε τον εαυτό μας με τους άλλους, διότι δεν ξέρουμε τι βάρος σηκώνει ο καθένας. Πρέπει να έχουμε υπ'όψιν ότι ο Θεός μας φορτώνει όσο αντέχουμε και όσο χρειαζόμαστε για να κληρονομήσουμε την αιώνιο ζωή (με το καλό ή με το άγριο).

Εάν έχουμε ως σκοπό της ζωής μας την αγιότητα, τότε θα καταλάβουμε πως λειτουργει αυτός ο μάταιος κόσμος, θα περάσουμε καλύτερα (για όσα χρόνια κρατήσει η παρουσία μας εδώ), θα είμαστε χρήσιμοι στο περιβάλλον μας και δεν θα φοβόμαστε την μέλλουσα «αξιολόγησι», όταν ο Κριτής θα μας ζητήση λογαριασμό για το τι κάναμε τα χαρίσματα που μας έδωσε, (όσα και αν ήταν αυτά).

Κυριακή 12^η Ματθαίου (Ματθ. 15,21-28), «Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος. 22. καὶ ἰδοὺ γυνὴ Χαναναία ἀπὸ τῶν ὀρίων ἐκείνων».

Στην σημερινή Ευαγγελική περικοπή ο Χριστός θεραπεύει την δαιμονισμένη κόρη μιας Χαναναίας.

Ποιοι ήταν οι Χαναναίοι; Οι Χαναναίοι ή Καναανίτες ήταν αρχαίος λαός με πιθανή αρχική κοιτίδα παρά τον Περσικό κόλπο από όπου μετανάστευσαν περί το 2500 π.Χ. σε περιοχή της Μέσης Ανατολής. Η Παλαιά Διαθήκη φέρει τη φυλή των Χαναναίων να είναι χαμιτικής καταγωγής ως απόγονοι του Χαναάν, τέταρτου γιου του Χαμ (γιου του Νώε). Η περιοχή όπου διέμεναν ονομαζόταν Χαναάν.

Την γη Χαναάν όρισε ο Θεός ως τόπο εγκατάστασης του Αβραάμ και των απογόνων του, των Εβραίων. Επειδή οι Χαναναίοι έκαναν πολλές αμαρτίες ο Θεός δεν τους ήθελε και έδωσε την γη τους στον λαό Του. Αλλά δεν έδωσε όλη την περιοχή στους Ισραηλίτες. Άφησε και νησιδες που ζουσαν οι Χαναναίοι για να τιμωρει μέσω αυτών ή για να κρατά σε επαγρύπνησι τους Ισραηλίτες, όταν ξεχνούσαν τον Νόμο Του.

Κάτι ανάλογο γίνεται και με μας στην προσωπική μας ζωή. Νομίζουμε πως η ζωή μας θα ήταν καλύτερη αν δεν είχαμε «χαναναίους» να μας την κάνουν δύσκολη. Αλλά ο Θεός τους χρησιμοποιεί για να μας ταπεινώνει, για να μας υπενθυμίζει ότι σκοπός της ζωής μας δεν είναι η καλοπέρασι, για να μας υπενθυμίζει το «αγαπάτε αλλήλους», για να μας υπενθυμίζει ότι πρέπει να βοηθάμε τους άλλους και όχι να τους κατακρίνουμε και να τους καταδικάζουμε επειδή είναι κατώτεροι από μας σε θέματα ηθικής ή πίστεως.

Οι Ιουδαίοι, όμως, σιχαινόντουσαν τους αλλόθρησκους και αλλοεθνείς γείτονές τους και ζητούσαν από τον Θεό να τους εξολοθρεύση. Το ίδιο κάνουν και σήμερα...

Ο Χριστός θεραπεύοντας μία ξένη δείχνει πως ηρθε για όλους τους ανθρώπους και όχι μόνο για τους Εβραίους. Αυτό πρέπει κι εμείς να το έχουμε υπ'όψιν διότι πολλές φορές μερικοί καμαρώνουν που είναι Έλληνες Ορθόδοξοι Χριστιανοί περιφρονώντας όσους δεν είναι.

Στις ημέρες μας, ημέρες παγκοσμιοποίησης, καλούμαστε να ζήσουμε παρέα με ανθρώπους κάθε φυλής και γλώσσας και θρησκείας. Παλαιότερα ήταν εύκολο να κρατήσουμε μακριά μας τους ξένους, διότι στις κλειστές αγροτοκτηνοτροφικές κοινωνίες δεν χωράνε, για πρακτικούς λόγους, ξένοι.

Στις μικροαστικές, όμως, κοινωνίες όπου οι άνθρωποι μένουν στα διαμερίσματά τους, πηγαίνουν στο εργοστάσιο ή την υπηρεσία τους και ξοδεύουν τον ελεύθερό χρόνο τους με τον ίδιο περίπου τρόπο, είναι παράλογο να είναι κανείς ρατσιστής.

Ο Θεός λατρεύεται σε όλες τις γλώσσες, μπράτσα και ομορφιά έχουν όλοι οι άνθρωποι ανεξάρτητα από φυλή, επιστημονική κατάρτιση μπορούν να αποκτήσουν όλοι, αν τους δοθη η κατάλληλη εκπαίδευσι. Επομένως, κανένας δεν μπορεί να πη «εγώ ειμι ανώτερος».

Ως Έλληνες Ορθόδοξοι Χριστιανοί μπορούμε να «καμαρώνουμε» για το ότι τα Ευαγγέλια γράφτηκαν στα ελληνικά (και μπορούμε να το διαβάζουμε και στο πρωτότυπο), μπορούμε να καυχώμεθα για το ότι η Ορθοδοξία έχει μπει και στο DNA μας, αλλά αυτά είναι χαρίσματα που πρέπει να τα χρησιμοποιήσουμε για το καλό της ανθρωπότητας και όχι για να θέλουμε πρωτοκαθεδρίες σε αυτόν τον κόσμο ή στην άλλη ζωή.

Επίσης, το χρημα πλέον δεν ανήκει στο κράτος μας, δεν ανήκει σε κανένα κράτος αλλά η παγκόσμια Τράπεζα το «κόβει» και καθορίζει την ποσότητα που θα κυκλοφορεί σε κάθε σημείο του πλανήτη. Ως εκ τούτου είναι εύκολο να

καταλάβουμε γιατί πρέπει να ζουμε μονιασμένοι με τα υπόλοιπα έθνη στην παγκοσμιοποιημένη πραγματικότητα.

Στην άλλη ζωή δεν θα έχει ούτε Έλληνες ούτε Τούρκους ούτε Εβραίους ούτε καμιά άλλη εθνότητα. Στον Παράδεισο θα βλέπουμε το πρόσωπο του Χριστου, θα χαιρόμαστε και δεν θα έχουμε όρεξι ούτε καν να κοιταμε δεξιά και αριστερά.

Ας αγωνιζόμαστε, λοιπόν, να ζουμε όπως θέλει ο Χριστός και αυτό θα μας βοηθήσει να περάσουμε και σε αυτήν την ζωή καλά, με αρμονία με τους αλλοεθνείς και αλλόθρησκους, βοηθώντας τους, όσο μπορούμε, να γνωρίσουν την Αλήθεια, τον αληθινό Θεό, τον Χριστό της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας. Αμήν.

Οι Κυριακές ΙΕ', ΙΣΤ' και ΙΖ'Ματθαίου βρίσκονται πριν το Τριώδιο, γι'αυτό τις φέραμε εδώ, στις Κυριακές του Λουκα. η ΙΕ' μπορεί να πέσει αρχές Σεπτεμβρίου μόνο εάν το Πάσχα πέσει 4 Απριλίου.

π. Γ. Θ. <https://www.youtube.com/user/KERMENI> (βλέπε στις πληροφορίες: τα αρχεία μου -για δωρεάν κατέβασμα-, μπλογκ, φέιςμπουκ)